

Arrest

nr. 299 058 van 20 december 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HENRION
Place de L'Université 16/4
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 augustus 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 juli 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat V. HENRION en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger, Pashtun en soennitische moslim. U bent geboren in Ghzo, in het district Chaparhar van de provincie Nangarhar, waar u woonde tot drie of vier nachten voor uw vertrek uit Afghanistan. De drie of vier nachten voor uw vertrek, woonde u in het nabijgelegen dorp Treli Family bij uw maternale oom N.(...) A.(...). U ging naar school tot de zevende graad en stopte op school enkele maanden voor uw vertrek uit Afghanistan omwille van Covid-19 en de problemen met de Taliban. Nadat u op school gestopt was, was u bevoegd voor uw familie en deed u

inkopen voor hen. U zou op basis van het leeftijdsonderzoek dat u in België onderging, geboren zijn op 3 januari 2002.

U verklaarde dat uw vader M.(...) N.(...) A.(...) voor de nationale politie werkte. Ongeveer vijf of zes maanden voor uw vertrek uit Afghanistan raakte het bekend in uw dorp dat uw vader bij de nationale politie werkte. Ongeveer twee of tweeënhalve maand voor uw vertrek kwam uw vader nog een nacht op bezoek bij u thuis, waarna hij naar zijn werk terugkeerde. Ongeveer twee of drie maanden voor uw vertrek stuurde de Taliban een eerste uitnodigingsbrief naar uw vader waarin ze hem vroegen met zijn werk te stoppen. Die eerste brief werd u bezorgd via de mullah van uw dorp. Een tijdje later hielden de Taliban u tegen bij de begraafplaats wanneer u van school naar huis wandelde. De Taliban sloegen u en zeiden tegen u dat uw vader voor de politie werkte en dat u jihad met hen moest doen tegen uw vader. Als u weigerde, zouden ze u een zelfmoordvest geven om een zelfmoordaanslag te doen. Ook ongeveer twee of drie maanden voor uw vertrek werden twee neven van uw vader, S.(...) en J.(...) Z.(...), door de Taliban doodgeschoten in uw dorp omwille van het werk van hun broers voor het leger. U hoorde een dag na hun dood wat er gebeurd was.

Een maand na ontvangst van de eerste brief vond u 's ochtends een tweede brief voor de deur van uw huis wanneer u naar school wilde gaan. De dag erna verhuisde u naar het huis van uw maternale oom N.(...) A.(...) in Treli Family. Daarna zijn de Taliban naar uw huis gekomen om het uit te kammen, op zoek naar u. De volgende dag kwamen uw moeder en broer S.(...) naar uw maternale oom om u te vertellen wat er de vorige avond was gebeurd. Uw maternale oom heeft daarop met de smokkelaar gesproken, waarna u een of twee nachten later uw dorp verliet.

Omwille van bovenstaande redenen verliet u Afghanistan in 1398 (i.e. 21 maart 2019-20 maart 2020). U kwam aan in België op 22 april 2021 en diende hier op 25 mei 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

Na uw vertrek verliet ook uw broer S.(...) Afghanistan omwille van de problemen van uw vader en u. Ongeveer vijf of zes maanden geleden verwittigde S.(...) u dat hij in Duitsland was aangekomen. Uw vader M.(...) N.(...) A.(...) bleef werken bij de nationale politie na uw vertrek en is vermist sinds de machtsovername door de Taliban in augustus 2021. U hebt sindsdien geen nieuws meer over of van hem ontvangen. Nadat u en uw broer S.(...) Afghanistan hadden verlaten en na de machtsovername door de Taliban op 15 augustus 2021, kwamen de Taliban nog twee keer naar uw huis, op zoek naar u en uw broer S.(...) .

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: (1) uw taskara en vaccinatiekaart, (2) kopieën van de taskara's van uw vader en moeder, (3) werkbadges van uw vader, (4) certificaten van het werk van uw vader, (5) documenten van het werk van uw vader, (6) de eerste brief van de Taliban aan uw vader en (7) de tweede brief van de Taliban aan uw vader. Na uw persoonlijk onderhoud stuurde uw advocaat in een mail op dinsdag 4 juli 2023 (8) een foto, documenten en een getuigenis van uw broer S.(...) in verband met zijn situatie en problemen in Afghanistan, alsook (9) een foto van uw vader tijdens zijn werk en (10) een foto van u als kind met uw vader.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Derhalve werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de Taliban. Onwaarschijnlijkheden, vaagheden en incoherenties maken echter dat er geen geloof kan worden gehecht aan het relaas waarop u uw vrees baseert.

Vooreerst moet worden gesteld dat overeenkomstig de beslissing die u door de dienst Voogdij werd betekend op datum van 12 juli 2021 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2° ; 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 en die aantoonde dat u op het ogenblik van het onderzoek reeds meer dan 18 jaar was, u niet kan worden beschouwd als minderjarige. De conclusie van het medisch onderzoek luidde als volgt: 'De leeftijd wordt bepaald op 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar.' Daarom kunt u niet worden beschouwd als minderjarige. Geconfronteerd met het resultaat van het leeftijdsonderzoek, verklaart u niet akkoord te gaan met de beslissing (CGVS, p. 5) en stelt uw advocaat dat er geen beroep werd aangetekend omdat dat slechts mogelijk is door het voorleggen van een paspoort, waarover u niet beschikt (CGVS, p. 5). Bovenstaande is echter niet afdoende om de resultaten van het leeftijdsonderzoek in twijfel te trekken. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet, ondermijnt reeds uw algemene geloofwaardigheid.

Voorts kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen over het werk van uw vader M.(...) N.(...) A.(...) voor de voormalige nationale politie in Afghanistan, wat de grondoorzaak van zijn en uw problemen in Afghanistan is (CGVS, p. 12). U verklaart dat uw vader al van voor uw geboorte in dienst van de nationale politie was, maar zegt van meet af aan dat uw kennis erover "enorm beperkt" is (CGVS, p. 13). Uw verklaringen over zijn werk zijn inderdaad bijzonder algemeen en vaag, en missen de diepgang die hen geloofwaardigheid zou verlenen. Zo vertelt u dat uw vader samenwerkte met de NAVO en ook een opleiding van de Amerikanen had gekregen, maar u weet niet welke opleiding hij had gekregen (CGVS, p. 13) of wat hij voor de NAVO moest doen (CGVS, p. 13). Gevraagd naar de taken van uw vader, verklaart u dat hij werkte als bewaker bij de Aziz bank in Jalalabad, Kabul, Laghman en Kunar, waar hij de bank en de directeur beschermde en ook geldtransporten van die bank begeleidde, samen met vijf à zes mensen (CGVS, p. 13). Gevraagd wie die vijf à zes anderen waren, stelt u dat u hen niet kent (CGVS, p. 13) en u weet ook niet of ze elkaar al kenden van in het dorp (CGVS, p. 13). Verder weet u wie zijn commandant of verantwoordelijke was (CGVS, p. 16). Gevraagd in welke eenheid of divisie uw vader zat, herhaalt u slechts dat hij voor de nationale politie heeft gewerkt, een opleiding in de academie had gehad, les had gekregen van de Amerikanen en met de NAVO heeft gewerkt (CGVS, p. 16). U kan echter niets meer vertellen over de opleiding die hij heeft gehad en verwijst slechts naar de door u voorgelegde documenten ter staving van het werk van uw vader voor de nationale politie (CGVS, p. 15-16; zie administratief dossier, groene map, documenten 3-5). Documenten kunnen uw verklaringen echter pas ondersteunen wanneer deze geloofwaardig bevonden worden en in lijn liggen met de beschikbare informatie. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent het werk van uw vader (zie boven en onder) te herstellen. Na uw persoonlijk onderhoud stuurde uw advocaat op dinsdag 4 juli 2023 nog foto's van uw vader op zijn werk en van u met uw vader (zie administratief dossier, mail advocaat, 4 juli 2023; zie administratief dossier, groene map, documenten 9-10). Op geen enkele manier kan uit deze foto worden afgeleid dat de persoon in uniform (document 10) dezelfde is als de persoon op de foto van u met uw vader (document 9) aangezien het om oude foto's uit uw kindertijd gaat en ze bovendien van bijzonder slechte kwaliteit zijn. Dergelijke foto's zijn dan ook geenszins in staat uw verklaringen omtrent het werk van uw vader en jullie familieband te ondersteunen.

Wanneer u gevraagd wordt of uw vader ooit een probleem had gekend omwille van zijn job, om u zo de kans te geven specifieke en concrete informatie over zijn werk te bieden, vertelt u dat de Taliban de bank waar uw vader werkte, hadden bedreigd (CGVS, p. 16). U verklaart dat de Taliban die bank niet hebben aangevallen, maar dat ze wel een andere bank hadden aangevallen (CGVS, p. 16). U verklaart daarover vaagweg: "Ik denk dat ze Kabul bank aangevallen hadden, mijn vader heeft ook voor die bank gewerkt" (CGVS, p. 16). Die verklaring doet echter de wenkbrauwen fronsen aangezien u eerder expliciet werd gevraagd of uw vader nog werk deed buiten het werk voor de Aziz Bank, waarop u ontkennend antwoordde (CGVS, p. 14). Daarnaast zijn uw verklaringen over de aanval op de Kabul Bank dermate vaag dat ze de geloofwaardigheid van het werk van uw vader voor de nationale politie eveneens ondermijnen. Zo verklaart u dat u over die aanval hoorde op de televisie, maar stelt u niet te weten of uw vader aanwezig was bij die aanval op de Kabul Bank (CGVS, p. 16). U weet ook niet hoeveel tijd voor uw vertrek die aanval plaatsvond – ook niet ongeveer (CGVS, p. 16). Bovendien hebben u of uw familie nooit aan uw vader gevraagd of hij al dan niet aanwezig was bij de aanval op die Kabul Bank (CGVS, p. 16), wat bijzonder bevreemdend is aangezien jullie wisten dat uw vader in die bank werkte en op de televisie

zagen dat er een aanval op die bank was geweest (CGVS, p. 16). Het feit dat u of uw familie dan niet eens vroegen of uw vader er toen aanwezig was, is allesbehalve aannemelijk te noemen en ondergraaft zodoende de geloofwaardigheid van het voorgehouden werk van uw vader bij de nationale politie. Gevraagd om welke reden niemand vroeg aan uw vader of hij aanwezig was tijdens die aanval, stelt u dat u jong was en niet wist hoe u een vraag kon stellen, en dat mensen in dorpen heel naïef zijn (CGVS, p. 16). Dit klaart niet uit om welke reden ook uw familie hier toen niet naar geïnformeerd zou hebben, zoals blijkt uit bovenstaande. Ook eerder had u opgeworpen te jong te zijn geweest wanneer u gevraagd werd te vertellen over het werk van uw vader (CGVS, p. 13) of wanneer u werd gevraagd of uw vader thuis verhalen over zijn werk vertelde (CGVS, p. 14). Het argument van uw jonge leeftijd kan echter geen verschoning bieden voor uw gebrekkige en vage verklaringen in verband met het werk van uw vader. Er kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat u enige kennis hebt over het voorgehouden werk van uw vader bij de nationale politie en dat u in staat bent om te antwoorden op een aantal eenvoudige en essentiële kennisvragen omtrent de werkzaamheden van uw vader, alsook een aantal gegevens op een doorleefde wijze kan toelichten en situeren. Ook stelt u nog contact te hebben met uw familie in Afghanistan (CGVS, p. 7), waardoor u ook via hen meer informatie over het werk van uw vader zou kunnen bekomen. U hebt echter nooit iemand meer informatie gevraagd over het werk van uw vader, ook niet na uw vertrek (CGVS, p. 18). Op het einde van uw persoonlijk onderhoud haalt uw advocaat ook aan dat u niet zomaar vragen kon stellen aan uw vader over zijn werk omdat de relatie tussen vader en kind in Afghanistan anders is (CGVS, p. 24). Rekening houdend met het belang van het profiel van uw vader, dat aan de basis zou liggen van uw persoonlijke vrees ten aanzien van de Taliban en uw vertrek uit uw land van herkomst (CGVS, p. 12), kan er echter wel verwacht worden dat u na uw vertrek iemand van uw familie meer informatie zou vragen over het voorgehouden werk van uw vader, om u zo voor te bereiden in het kader van uw verzoek om internationale bescherming. Zodoende vormt uw jonge leeftijd dan ook geen afdoende verklaring voor de lacunes in uw kennis aangaande het werk van uw vader.

Verder kunnen uw verklaringen over de manier waarop uw vader en uw familie het verborgen hielden dat uw vader bij de politie werkte, en over de manier waarop dat dan uiteindelijk bekend raakte, allermindst overtuigen. Ook dat schijnt bijzonder negatief af op de geloofwaardigheid van het werk van uw vader voor de nationale politie en voor het daaraan verbonden risico dat hij liep, waarop uw vrees voor vervolging eveneens gebaseerd is (CGVS, p. 12). Zo verklaart u dat uw vader u niet veel vertelde over zijn werk om te voorkomen dat u het zou onthullen in het dorp, wat uw vader in gevaar zou brengen (CGVS, p. 14). In het geval iemand u naar zijn werk vroeg, zei uw vader dat u moest zeggen dat hij in tweedehandszaken doet in de stad (CGVS, p. 14). Zowel dorpelingen als de Taliban vroegen u inderdaad naar het werk van uw vader, waarop u loog en zei dat hij in tweedehandszaken doet in de stad (CGVS, p. 14). Tegelijkertijd legt u uit hoe uw vader om de paar maanden 's nachts voor een nacht naar huis kwam en alweer naar zijn werk terugkeerde wanneer jullie nog aan het slapen waren (CGVS, p. 14). Hij deed dat op een "geheimlijke manier" (CGVS, p. 11). Gevraagd om welke reden uw vader dat op die manier deed, verklaart u dat hij bang was voor "die mensen" – de Taliban – en niet wilde dat ze te weten zouden komen dat hij bij de politie werkte (CGVS, p. 14). Het CGVS merkt daarbij op dat uw verklaringen over de voorzorgsmaatregelen die uw vader nam om naar huis te komen, moeilijk te rijmen zijn met de pogingen van hem en uw familie om zijn werk verborgen te houden. Zo vertelt u over uw maternale oom S.(...) A.(...) die werkelijk een tweedehandszaak had in Jalalabad en ondertussen in Treli Family woonde (CGVS, p. 7 en 14), een dorp op veertig minuten of een uur wandelen van uw dorp Ghzo (CGVS, p. 4). Het werk van uw maternale oom S.(...) A.(...) in Jalalabad was bekend in de regio van Ghzo en Treli Family (CGVS, p. 14). Aangezien uw vader het excuus gebruikte dat hij in tweedehandszaken deed, net als uw maternale oom S.(...) A.(...), rijst de vraag om welke reden hij dan niet op een normale manier naar huis kwam om zo niet onnodige vermoedens te wekken over zijn werk onder de dorpelingen of de Taliban. Geconfronteerd met het feit dat zijn geheimzinnige manier om naar huis te komen het vermoeden kan sterken dat uw vader bijvoorbeeld een job bij de overheid had, stelt u dat indien hij op een zichtbare manier was gekomen, dorpelingen of de Taliban hem zouden zien en de Taliban hem zouden vermoorden (CGVS, p. 14). Gevraagd om welke reden hij op een geheimzinnige manier kwam nog voordat het bekend was geraakt wat zijn eigenlijke werk was, stelt u vaagweg dat uw paternale ooms hem zouden kunnen bespioneren aangezien zij wisten dat hij voor de overheid werkte (CGVS, p. 14-15). Daarmee kan u echter niet uitklaren om welke reden uw vader toch nog op een geheimzinnige manier naar huis kwam, terwijl net dat gedrag het vermoeden dat uw vader niet werkelijk in een tweedehandszaak werkt, zou kunnen versterken. Ook over de wijze waarop het bekend raakte in uw dorp dat uw vader bij de nationale politie werkte, komt u niet verder dan vaagheden en hypotheses, terwijl net dat essentiële informatie is aangaande de daaropvolgende vervolgingsfeiten ten aanzien van u en uw vader, en uw daaraan verbonden vrees voor vervolging door de Taliban. U verklaart dat uw dorpelingen een hekel aan u hadden omwille van het werk van uw vader (CGVS, p. 10) sinds ongeveer vijf à zes maanden voor uw vertrek (CGVS, p. 11). Daarvoor wisten enkel uw eigen familie en uw paternale ooms, die ook in Ghzo woonden

(CGVS, p. 11), dat uw vader voor de politie werkte (CGVS, p. 11). Gevraagd hoe het dan bekend was geraakt dat uw vader voor de overheid werkte, stelt u aanvankelijk vaagweg: "Dat weet ik niet, misschien heeft een aangever het onthuld" (CGVS, p. 15). U spreekt over gemaskerde mannen in uw dorp die wisten waar uw vader werkte en waar hij naartoe ging (CGVS, p. 15). Gevraagd hoe ze dat te weten waren gekomen, indien jullie het verborgen probeerden te houden, werpt u plots op dat uw paternale ooms tegen jullie waren en dat jullie niet goed met elkaar konden opschieten: "Misschien hadden ze hen verwittigd" (CGVS, p. 15). Gevraagd de problemen tussen jullie en uw paternale ooms wat meer uit te leggen, verklaart u dat uw paternale ooms uw vader aanmaanden te stoppen met zijn werk voor de overheid omdat anders ook zij problemen zouden krijgen (CGVS, p. 15). U herinnert daarbij aan uw eerdere verklaringen over twee neven van uw vader die werden neergeschoten omwille van het werk van hun broer (CGVS, p. 15) voor de overheid, wat ongeveer twee à drie maanden voor uw vertrek gebeurde (CGVS, p. 11). Gevraagd om welke reden uw paternale ooms de Taliban dan zouden verwittigen over het werk van uw vader voor de overheid, zegt u vaagweg dat ze misschien bang waren en verwijst u naar de lotgevallen van S.(...) en J.(...) Z.(...) (CGVS, p. 15; zie verder). Expliciet gevraagd om welke reden ze dat zouden doen als ze zelf problemen vrezen omwille van die job, stelt u dat niet te weten en herhaalt u slechts hoe ze uw vader aanmaanden te stoppen met zijn werk (CGVS, p. 15), wat geen uitklaring is voor de onaannemelijkheid van uw verklaringen. Aangezien de wijze waarop het werk van uw vader bekend raakte een sleutelmoment in uw asielrelaas betreft en uw paternale ooms daarin klaarblijkelijk een sleutelrol speelden, kan er worden verwacht dat u er eenduidige en aannemelijke verklaringen over kan bieden. Het feit dat u daar niet in slaagt, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven alleen maar meer. Bovendien is het bijzonder onaannemelijk om welke reden uw vader toch nog besloot naar huis terug te keren nadat het al bekend was geraakt in uw dorp dat hij voor de overheid werkte. U verklaart immers dat hij ongeveer twee à tweeënhalve maand voor uw vertrek nog een nacht naar huis kwam (CGVS, p. 17), terwijl het reeds vijf à zes maanden voor uw vertrek bekend was geraakt dat uw vader voor de politie werkte (CGVS, p. 11). Gevraagd of u of uw moeder hem op de hoogte hadden gesteld van het feit dat zijn werk bekend geraakt was, stelt u dat u dat niet hebt gedaan en dat u niet weet of uw moeder hem verwittigd heeft of niet (CGVS, p. 18). Gelet op de risico's die hieraan verbonden waren voor uw vader is het bijzonder onaannemelijk dat uw moeder hem niet zou hebben verwittigd. Omwille van het bovenstaande kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen over het werk van uw vader voor de nationale politie. Aangezien het werk van uw vader voor het de nationale politie de grondoorzaak voor uw verklaarde vrees voor vervolging in Afghanistan is (CGVS, p. 12), schijnen uw vage en ongeloofwaardige verklaringen over zijn job bijzonder negatief af op de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw persoonlijke asielmotieven.

Wat betreft de vervolgingsfeiten ten aanzien van uw vader en u omwille van het werk van uw vader, overtuigen uw verklaringen allerminst. U verklaart dat de Taliban uw vader eerst een uitnodigingsbrief stuurden en daarna een dreigbrief (CGVS, p. 18). U legt die twee brieven voor: de eerste is gedateerd 4 Safar 1441 (i.e. 4 oktober 2019; zie administratief dossier, blauwe map, datumomzetting 1), de tweede 5 Rabi' al-Awwal 1441 (i.e. 3 november 2019; zie administratief dossier, blauwe map, datumomzetting 2). Gevraagd wat er precies in die brieven staat, moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 19) en u hebt ook nooit iemand gevraagd u te vertellen wat de precieze inhoud van die brieven is (CGVS, p. 19). Aangezien die brieven de eerste bedreigingen door de Taliban aan het adres van uw vader en u betreffen, is het bijzonder merkwaardig dat u niet weet wat er precies geschreven staat. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers verwacht worden dat die op de hoogte is van de door hem voorgelegde documenten ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming. Uit de vertaling van die eerste brief, die u zelf een "uitnodigingsbrief" noemt (CGVS, p. 19), blijkt bovendien dat de Taliban uw vader oproepen zijn werk voor de overheid te stoppen en zich bij de Taliban aan te sluiten. Uw vader wordt eveneens opgeroepen u, zijn zoon, te laten deelnemen aan de jihad tegen de ongelovigen. In geval van een weigering van die uitnodiging, zullen de Taliban u, zijn zoon, gebruiken in een zelfmoordaanslag tegen hem (zie administratief dossier, groene map, document 6). Uw verklaringen over uw reactie en de reactie van uw vader op die eerste brief, vallen nauwelijks te rijmen met de ernst van de inhoud van die brief, wat de aannemelijkheid van uw verklaringen grondig aantast. Zo stelt u dat jullie na ontvangst van die eerste brief niets hebben gedaan "omdat het een uitnodigingsbrief was" (CGVS, p. 19). U verklaart eerst dat u niet naar buiten ging na ontvangst van die eerste brief (CGVS, p. 19), maar ontkent dat meteen weer door te zeggen dat u wel nog naar buiten ging voor boodschappen voor uw familie (CGVS, p. 19-20), wat de wenkbrauwen doet fronsen. Daarnaast had u verklaard dat u met school gestopt was omwille van Covid-19 en uw problemen met de Taliban (CGVS, p. 9), terwijl later blijkt dat de Taliban u na de eerste brief tegenhielden wanneer u van school naar huis ging (CGVS, p. 20-21) en dat u de tweede brief voor uw deur ontdekte wanneer u naar school wilde gaan (CGVS, p. 18-19). Geconfronteerd met die tegenstrijdigheid in uw verklaringen, verklaart u plots dat u nadat u gestopt was omwille van Covid-19 opnieuw met school begonnen was (CGVS, p. 19). Die vage en tegenstrijdige verklaringen doen de

wenkbrauwen fronsen en zetten de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag eveneens op de helling. Hoe dan ook blijkt dat u na ontvangst van die eerste brief gewoon terug buiten kwam en naar school ging. Gevraagd wat de reactie van uw vader op de eerste brief was, verklaart u dat hij u aanraadde het land te verlaten omdat de Taliban hem vroegen u aan hen over te geven (CGVS, p. 20), maar dat hij dat niet wilde (CGVS, p. 20). Aangezien de Taliban uitdrukkelijk hadden gezegd dat ze u zouden gebruiken voor een zelfmoordaanslag in geval van een weigering en uw vader u aanraadde het land te verlaten, is het bijzonder onaannemelijk dat u na ontvangst van die eerste brief gewoon in uw dorp bleef en naar buiten ging. Gevraagd om welke reden u dat deed, werpt u plots op dat sommige dorpingen zeiden dat de overheid controleposten zou gaan bouwen in uw dorp om de veiligheid te garanderen: "ik dacht dat de situatie beter zou worden" (CGVS, p. 20). Gelet op uw eerdere verklaringen over de veiligheidssituatie in Ghzo in de maanden voor uw vertrek, kan die uitklaring echter allerm minst verschoning bieden voor de onaannemelijkheid van uw lakse reactie op de eerste brief van de Taliban. Zo had u verklaard dat de Taliban regeerden over uw dorp en andere dorpen in de regio: "Ons dorp werd beschouwd als hun centrum" (CGVS, p. 9-10). U stelde dat de Taliban er sinds uw kindertijd al de controle hadden, en dat de overheid soms een aanval op uw dorp deed en dan voor één of twee dagen naar uw dorp kwam, maar er niet vast bleven (CGVS, p. 10). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen over de veiligheidssituatie, herhaalt u slechts dat u vernam dat er controleposten zouden komen die de veiligheid zouden garanderen (CGVS, p. 20). Gelet op uw eerdere verklaringen over de moord op S.(...) en J.(...) Z.(...), twee neven van uw vader die twee à drie maanden voor uw vertrek in uw dorp gedood werden door de Taliban omdat hun broers voor de overheid werkten (CGVS, p. 11), verdwijnt de aannemelijkheid van uw verklaarde hoop op een verbeterende veiligheidssituatie eveneens als sneeuw voor de zon. U hoorde de dag na dat incident over de dood van S.(...) en J.(...) Z.(...) (CGVS, p. 11). Bovendien vonden de eerste bedreiging aan het adres van u en uw vader, en de moord op S.(...) en J.(...) Z.(...) in dezelfde periode plaats, aangezien de eerste brief aan uw vader eveneens twee à drie maanden voor uw vertrek kwam (CGVS, p. 13). Gelet op uw bewustzijn rond de lotgevallen van S.(...) en J.(...) Z.(...), is het in dat opzicht nog onaannemelijker dat u de ernst van die eerste bedreiging amper onderkent en gewoon in uw dorp bleef rondwandelen. Het CGVS merkt daarenboven op dat uw kennis over de dood van die neven van uw vader bijzonder beperkt is, terwijl dat u inzicht zou geven in het risico dat u zelf liep omwille van het werk van uw vader. Zo weet u niet op welk moment van de dag ze gedood werden (CGVS, p. 11) of in welke omstandigheden dat precies gebeurde: "ik herinner het me niet, ik heb geen exacte informatie" (CGVS, p. 11). Uw gebrek aan interesse straalt negatief af op de ernst en geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw eigen vervolgingsfeiten. Uw lakse reactie op de eerste bedreiging van de Taliban aan u en uw vader, ondergraaft reeds de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw vervolgingsfeiten. Over de dreigbrieven die u voorlegt (zie administratief dossier, groene map, documenten 6-7) dient bovendien nog opgemerkt te worden dat documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven afgegeven door de Taliban die toen nog een gewapende verzetsgroep waren en geen officiële actor, om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen zijn dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Uw onaannemelijke, vage en tegenstrijdige verklaringen over de eerste dreigbrief, uw lakse reactie daarop en uw bijzonder beperkte risico-inschatting ondanks uw bewustzijn rond de lotgevallen van S.(...) en J.(...) Z.(...), de inhoud van de brief en de waarschuwing van uw vader, ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw asielmotieven sterk.

Voorts slagen uw verklaringen over de volgende bedreigingen door de Taliban er evenmin in de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen. U kan niet aannemelijk maken dat een strategische actor als de Taliban dermate aarzelend te werk gaat om uw vader met zijn werk te laten stoppen en om u te overhalen of dwingen zich bij de Taliban aan te sluiten. U vertelt over een dag, na de ontvangst van de eerste brief (CGVS, p. 21), waarop de Taliban u tegenhielden bij de begraafplaats en u vroegen of u de zoon van N.(...) (uw vader) bent, waarop u negatief antwoordde en hen een valse naam gaf: "Als ik de naam van mijn vader zou hebben uitgesproken zouden ze me meenemen" (CGVS, p. 20-21). U zegt dat die ontmoeting bij de begraafplaats na de ontvangst van de eerste brief plaatsvond (CGVS, p. 21), maar kan niet zeggen hoeveel tijd erna – zelf niet ongeveer (CGVS, p. 21). Van een verzoeker om internationale bescherming kan echter redelijkerwijs verwacht worden dat die eenduidige informatie kan bieden over essentiële incidenten in diens asielaanvraag, in het bijzonder wanneer die die zelf heeft meegemaakt. Gevraagd of de Taliban u geloofden wanneer u hen een valse naam gaf, zegt u van niet en stelt u dat ze u begonnen te slaan en u zeiden: "je hebt gelogen" (CGVS, p. 21) en "je moet jihad uitvoeren tegen je vader, anders zouden we je een zelfmoordvest geven om zelfmoordaanslagen te begaan" (CGVS, p. 21). Aangezien de Taliban u niet geloofden, rijst de vraag om welke reden ze u toen niet meteen meenamen, zoals u zelf aangaf dat ze zouden doen (CGVS, p. 21). Gevraagd om welke reden ze u toen lieten gaan, verklaart u dat uw jongere broers en vrienden er ook waren en dat zij begonnen te schreeuwen, waarop de Taliban u lieten gaan (CGVS, p. 21). Gevraagd om welke reden de Taliban u

lieten gaan indien ze S.(...) en J.(...) Z.(...) hadden gedood omwille van het werk van hun broer voor de overheid, verklaart u dat de Taliban dachten dat uw vader zich aan hen zou overgeven: “als mijn vader zich aan hen zou hebben overgegeven, waren ze niet in mij geïnteresseerd” (CGVS, p. 21). Op het einde van uw persoonlijk onderhoud merkte uw advocaat eveneens op dat de moord op S.(...) en J.(...) Z.(...) en uw ontmoeting met de Taliban bij de begraafplaats twee verschillende incidenten zijn, aangezien de Taliban u niet gaan neerschieten wanneer u omringd wordt door andere kinderen (CGVS, p. 24). Het CGVS merkt op dat, gelet op de uitklaringen van u en uw advocaat, de vraag dan nog rest om welke reden de Taliban u niet later thuis of in het dorp kwamen opzoeken en meenamen, in plaats van nog eens een brief achter te laten. In die tweede brief staat immers dat de Taliban weten dat uw vader hen niet heeft gehoorzaamd, waarna ze uw vader en zijn familie met de dood bedreigen (zie administratief dossier, groene map, document 7). Gevraagd om welke reden de Taliban toch nog een brief sturen als ze ook gewoon kunnen langskomen, verklaart u dat ze uw vader toch niet thuis zouden hebben gevonden (CGVS, p. 21-22), wat geen uitklaring is gelet op de inhoud van de dreigbrief (zie administratief dossier, groene map, document 7) en uw verklaringen over de bedreiging die u persoonlijk ontving aan de begraafplaats (CGVS, p. 20-21). De Taliban viseerden u toen immers ook al persoonlijk. Uw verklaringen over de aarzelende en lakse houding van de Taliban vallen zo allerm minst te rijmen met de concrete bedreigingen ten aanzien van u en uw vader, in het bijzonder gelet op uw verklaringen over de veiligheidssituatie in uw dorp in de maanden voor uw vertrek (CGVS, p. 9-10), de vele ontvoeringen (CGVS, p. 22) en de moord op S.(...) en J.(...) Z.(...) (CGVS, p. 11). De onaannemelijkheid van die verklaringen tast de geloofwaardigheid van uw asielmotieven ernstig aan. Verder brengen uw verklaringen over uw verblijf bij uw maternale oom de aannemelijkheid en geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder in het gedrang. U verklaart dat u nog een dag thuis bleef na ontvangst van die tweede brief, maar merkwaardig genoeg weet u niet meer of u overdag of 's nachts naar uw oom ging (CGVS, p. 20), wat de wenkbrauwen doet fronsen. Gevraagd om welke reden u meteen na ontvangst van de tweede brief naar uw maternale oom besloot te gaan, verklaart u dat uw vader u aanraadde dat te doen (CGVS, p. 20). Gelet op uw verklaring dat de Taliban ook de controle hadden over Treli Family, waar uw maternale oom woonde (CGVS, p. 12), is het onaannemelijk dat uw vader u daarheen zou sturen gezien de Taliban het reeds op u gemunt hadden. Daarmee geconfronteerd, ontkent u plots dat uw vader u had aangeraden naar uw maternale oom te gaan en zegt u: “Hij zei, je moet het land verlaten” (CGVS, p. 22). Het loutere ontkennen van eerdere verklaringen volstaat niet om verschooning te bieden voor tegenstrijdigheden, waardoor de onaannemelijkheid en ongeloofwaardigheid van uw verklaringen overeind blijven. Volgens uw verklaringen is de Taliban u niet meer komen zoeken bij uw maternale oom (CGVS, p. 23), hoewel ook dat sterk mag verbazen aangezien u nog drie à vier dagen bij uw maternale oom bleef na ontvangst van die tweede brief (CGVS, p. 20). U zegt daarover zelf: “Als ze zouden geweten hebben dat ik bij mijn maternale oom verbleef, zouden ze er ongetwijfeld naartoe gekomen zijn” (CGVS, p. 23). Aangezien u eerder had verklaard dat het bekend was in uw regio dat uw maternale oom N.(...) A.(...) in Treli Family woonde (CGVS, p. 5), konden de Taliban dat eenvoudig te weten komen en u daar gaan zoeken. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat Treli Family in de nabijgelegen omgeving van uw eigen dorp lag (CGVS, p. 4). Daarnaast kwam uw moeder overdag naar uw maternale oom om u op de hoogte te stellen van het bezoek van de Taliban de avond ervoor (CGVS, p. 23), waaruit redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de Taliban ook zo te weten konden komen dat u zich bij uw maternale oom bevond. Daarmee geconfronteerd, stelt u dat uw maternale oom u had verstopt in zijn kamer (CGVS, p. 23). Met die uitklaring blijft het echter onaannemelijk dat een strategische actor als de Taliban geen verdere stappen onderneemt om u bij uw familieleden in de regio te zoeken, indien ze u daadwerkelijk viseerden. Ook zo wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen aangetast. Ten slotte zijn uw verklaringen over uw vervolgingsfeiten tegenstrijdig tussen het CGVS en de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Zo sprak u op de DVZ eerst over de twee dreigbrieven aan het adres van uw vader, dan over het feit dat u door de Taliban geslagen werd en zegt u vervolgens: “Ik werd ook verschillende malen door de Taliban lastiggevalen” (CGVS Vragenlijst, vraag 5). Wanneer u op het CGVS echter wordt gevraagd of u na uw ontmoeting met de Taliban bij de begraafplaats nog een persoonlijke bedreiging hebt gekregen, verwijst u slechts naar de tweede dreigbrief en zegt u dat u de Taliban na die eerste ontmoeting niet meer hebt gezien (CGVS, p. 21). Van een verzoeker om internationale bescherming kan redelijkerwijs verwacht worden dat die eenduidige verklaringen weet af te leggen over fundamentele aspecten van diens asielrelaas, zoals het exacte aantal bedreigingen of incidenten waaraan die onderworpen werd door een actor van vervolging. Het feit dat u daar niet in slaagt, ondergraaft de geloofwaardigheid van uw asielrelaas eveneens.

Daarnaast kan er door uw onaannemelijke verklaringen geen geloof worden gehecht aan de poging van de Taliban om u bij hen te laten aansluiten en jihad te ondernemen tegen uw vader (CGVS, p. 12). Daarom dient er vooreerst op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (**EASO Recruitment by armed groups** beschikbaar op

https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAA-rapport **Afghanistan. Targeting of Individuals** van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistanjanuary-2023>) blijkt dat de Taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de Taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de Taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de Taliban. Uit uw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de Taliban te laten aansluiten. Gevraagd om welke reden de Taliban u zouden vertrouwen om voor hen te werken als uw vader bij de overheid zat, verklaart u dat de Taliban een “heleboel mensen” uit uw dorp hebben meegenomen om hen tegen hun vaders te gebruiken (CGVS, p. 22). Dat gebeurde zowel voor als na uw vertrek (CGVS, p. 22). U verklaart dat ze hen zouden vragen een zelfmoordaanslag te plegen, de Taliban te vervoegen of jihad tegen hun vaders te doen, of dat ze hen meenamen om hen te vermoorden (CGVS, p. 22). Die uitklaring maakt het echter des te onaannemelijker dat de Taliban u met rust lieten na de eerste dreigbrief (CGVS, p. 20) en na de bedreiging aan de begraafplaats (CGVS, p. 20-21), zoals eerder besproken (zie boven). Indien ze u daadwerkelijk viseerden en u voor een zelfmoordaanslag tegen uw vader wilden gebruiken, kan redelijkerwijs verwacht worden dat ze u, net als die andere mensen uit uw dorp, zouden meenemen wanneer ze daar de mogelijkheid toe hadden. U slaagt er zo niet in aannemelijk te maken om welke reden de Taliban uw vader eerst nog een tweede brief stuurden. Wederom ondergraven uw onaannemelijke verklaringen over de vervolging door de Taliban ten aanzien van u, de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Verder beperkt u zich tot bijzonder vage verklaringen in verband met de vervolgingsfeiten na uw vertrek uit Afghanistan, in het bijzonder wat betreft de problemen voor en na het vertrek van uw broer S.(...) . Gevraagd of de machtsovername door de Taliban iets heeft veranderd voor de situatie van uw familieleden in Afghanistan, stelt u dat de Taliban twee keer naar uw huis kwamen om naar u en uw broer te vragen (CGVS, p. 8). U weet echter niet hoeveel tijd na de machtsovername de Taliban zijn langsgesproken om naar jullie te vragen – ook niet ongeveer – (CGVS, p. 8) of hoeveel tijd er tussen beide bezoeken zat (CGVS, p. 8). Ook over de concrete problemen voor uw broer S.(...) en zijn vertrek uit Afghanistan, komt u niet verder dan vaagheden. U verklaart dat S.(...) naar Duitsland is gegaan “wegens dezelfde problemen” (CGVS, p. 6). U weet echter niet wanneer hij vertrokken is (CGVS, p. 6) of hoeveel tijd dat was na uw eigen vertrek (CGSV, p. 6-7). Wanneer u gevraagd wordt alles te vertellen over de problemen die de Taliban voor S.(...) hebben veroorzaakt, antwoordt u stellig: “daar heb ik geen exacte informatie over” (CGVS, p. 12). U weet ook niet wat de Taliban over of tegen uw broer hebben gezegd (CGVS, p. 23). Die bijzonder beperkte en vage verklaringen over de vervolgingsfeiten ten aanzien van uw familieleden na uw vertrek, ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw asielmotieven grondig. Het mag bovendien toch sterk verbazen dat u niet meer informatie kan geven over de concrete aanleiding voor het vertrek van S.(...) uit Afghanistan, aangezien u ongeveer maandelijks contact hebt met uw eigen familie in Afghanistan (CGVS, p. 7) en ook met S.(...) zelf in contact staat (CGVS, p. 7). Meer nog, u sprak S.(...) ongeveer vijf à zes dagen voor uw persoonlijk onderhoud op het CGVS nog (CGVS, p. 7). S.(...) verwittigde u vijf à zes maanden voor uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat hij in Duitsland was aangekomen, wat betekent dat u voldoende tijd had om u grondig te informeren over zijn problemen met de Taliban, die volgens uw verklaringen verbonden zijn aan uw eigen problemen (CGVS, p. 6). U hebt uw broer S.(...) noch uw familie echter ooit gevraagd wanneer hij precies vertrokken is (CGVS, p. 8). Het feit dat u ook na uw vertrek uit Afghanistan geen pogingen hebt ondernomen om meer te weten te komen over de problemen voor uw broer S.(...) , die samenhangen met uw eigen vrees voor vervolging (CGVS, p. 6-7), wijst op een merkwaardige desinteresse in uw eigen asielmotieven. Van een verzoeker om internationale bescherming kan redelijkerwijze verwacht worden dat die zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Geconfronteerd met het feit dat u slechts over bijzonder beperkte informatie beschikt aangaande de problemen die S.(...) heeft gehad, stelt u vaagweg: “Ik denk dat hij ook problemen met de Taliban had” (CGVS, p. 23-24). U zegt dat u niet regelmatig contact met hem hebt om zijn problemen te bespreken (CGVS, p. 24), wat indruist tegen uw eerdere verklaringen over uw recente contact met S.(...) (CGVS, p. 24). Zodoende kan die uitklaring allerminst verschoning bieden voor uw lacunaire kennis over

de vervolgingsfeiten ten aanzien van uw familieleden na uw vertrek. Na uw persoonlijk onderhoud stuurde uw advocaat op dinsdag 4 juli 2023 nog documenten op in verband met uw broer S.(...) en zijn redenen om Afghanistan te verlaten (zie administratief dossier, mail advocaat, 4 juli 2023; zie administratief dossier, groene map, documenten 8). Het gaat om een zelfgeschreven getuigenis van uw broer S.(...) over zijn redenen om Afghanistan te verlaten, zijn Duits verblijfsdocument, een foto van een overleden persoon en een overlijdensakte van uw paternale oom B.(...) A.(...) W.(...). In de getuigenis van uw broer S.(...) vertelt hij over een incident waarbij mensen van het nationale leger uw broer S.(...) , u en uw paternale oom B.(...) vroegen om het huis van uw dorpelingen Mohammad Hakem en Samiullah aan te wijzen, wat jullie ook deden, waarna de mensen van het leger jullie bevalen terug naar huis te keren. Daarna hoorden jullie geweerschoten. Tijdens dat incident was Mohammad Hakem gedood en werd Samiullah gearresteerd. Later vonden uw eigen problemen plaats, waardoor u Afghanistan moest ontvluchten. Wanneer de Taliban de macht overnam werd Samiullah vrijgelaten en viel hij het huis van uw familie aan. Uw broer S.(...) kon het huis ontvluchten, maar uw paternale oom werd gedood (zie administratief dossier, groene map, document 8). Over die getuigenis dient ten eerste opgemerkt worden dat de geloofwaardigheid van een dergelijke getuigenis niet kan worden beoordeeld door uitsluitend af te gaan op de getuigenis zelf, de foto van een overleden persoon of een overlijdensakte. Van de overleden persoon, uw paternale oom Belal, kan immers niet zomaar worden aangenomen dat diens overlijden verband houdt met de beschreven problemen en de authenticiteit van de voorgelegde overlijdensakte kan niet worden nagegaan waardoor die niet in staat is de getuigenis te ondersteunen. Ten tweede dient bij die getuigenis te worden opgemerkt dat u blijkbaar zelf ook aanwezig was bij het incident dat de aanleiding vormde voor het vertrek van uw broer S.(...) (zie administratief dossier, groene map, document 8). Het gaat daarbij om de dood en arrestatie van vermoedelijke leden van de Taliban in uw dorp, nadat u, uw broer S.(...) en uw paternale oom B.(...) hun verblijfplaats hadden aangewezen aan het nationale leger. In dat opzicht is het bijzonder onaannemelijk dat u niets kon vertellen over de problemen die uw broer S.(...) heeft gekend in Afghanistan (CGVS, p. 12 en 23-24), terwijl u daar zelf bij aanwezig was. Kortom slagen de voorgelegde documenten in verband met de problemen en het vertrek van uw broer S.(...) , er allerminst in de ongeloofwaardigheid van uw eigen verklaringen daaromtrent weg te nemen. Bovendien had u op uw persoonlijk onderhoud verklaard dat uw broer S.(...) “wegens dezelfde problemen” als de uwe uit Afghanistan gevlucht is (CGVS, p. 6), terwijl uit zijn getuigenis blijkt dat het om volkomen andere problemen gaat (zie administratief dossier, groene map, document 8). Ook zo wordt de geloofwaardigheid van uw eigen asielmotieven ondergraven.

Op het einde van het persoonlijk onderhoud haalt u aan dat u in Kortrijk in een supermarkt werkt (CGVS, p. 24). Ook uw advocaat stelt dat u in de koelafdeling van een supermarkt werkt waar u ook met varkensvlees moet werken (CGVS, p. 24). In dit verband moet er op gewezen worden dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld voedingsregels, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. U toont immers op geen enkele manier aan dat uw beroepsactiviteiten hier deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor uw identiteit of morele integriteit dat er van u niet mag verwacht worden dat u dit verbergt indien u hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Ten eerste, brengt u zelf niet op dat het werken in deze koelafdeling een probleem zou kunnen veroorzaken bij een terugkeer naar Afghanistan (CGVS, p. 1-26). Verder, blijkt uit geen van uw verklaringen dat de Taliban op de hoogte zouden kunnen komen van deze activiteit (CGVS, p. 1-26). Deze vrees is bijgevolg enkel hypothetisch en niet gestaafd aan de hand van concrete feiten en elementen. Daarnaast stelt uw advocaat dat u niet meer in een opvangcentrum maar in een appartement woont en ook Belgische vrienden hebt: “ik denk dat hij goed geïntegreerd is in België” (CGVS, p. 24). Gevraagd om over uw leven en integratie te vertellen, verklaart u dat u blij bent in België, in een winkel werkt en dat u klanten vanuit verschillende landen bedient in die winkel: “Ik bedien ze in de winkel, ze zijn blij over de manier waarop ik ze behandel” (CGVS, p. 25). U laat echter na in concreto aan te tonen dat u verwesterd bent. Waar u verwijst naar het bedienen van mensen van verschillende origine in een winkel (CGVS, p. 25) moet worden vastgesteld dat hieruit allerminst een vrees voor vervolging of risico op ernstige schade in uw hoofde kan worden afgeleid. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van uw politieke of religieuze overtuiging. U heeft immers niet aangetoond dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. Daarnaast stelt u dat u problemen zou kunnen krijgen omdat “ze zouden zeggen, je bent een ongelovig persoon, je hebt je religie afgezworen en ze zouden me vermoorden” (CGVS, p. 25), maar laat het na die uitspraak te staven met concrete voorbeelden of redenen waarom u denkt dat dat zou gebeuren in uw geval. Daarbij is het eveneens van belang op te merken dat u zelf geen gewag maakte van ‘verwestersing’ wanneer u de kans krijgt om uit de doeken te doen om welke redenen u problemen vreest

in geval van terugkeer (CGVS, p. 12-13), maar het slechts uw advocaat is die dit asielmotief ter sprake brengt (CGVS, p. 24-25).

De overige documenten die u neerlegde kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. De taskara's van u, uw vader en moeder, en uw vaccinatiekaart (zie administratief dossier, groene map, documenten 1-2) tonen hoogstens jullie nationaliteit, herkomst en identiteit aan en die worden hier niet betwist door het CGVS.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.*

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 23 september 2022 en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid

viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat

"In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf)

bleekt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad

op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte

impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A, (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en van "het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen".

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoeker evenmin als vluchteling erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toekennen.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht:

“Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de Taliban. Onwaarschijnlijkheden, vaagheden en incoherenties maken echter dat er geen geloof kan worden gehecht aan het relaas waarop u uw vrees baseert.

Vooreerst moet worden gesteld dat overeenkomstig de beslissing die u door de dienst Voogdij werd betekend op datum van 12 juli 2021 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2° ; 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 en die aantoonde dat u op het ogenblik van het onderzoek reeds meer dan 18 jaar was, u niet kan worden beschouwd als minderjarige. De conclusie van het medisch onderzoek luidde als volgt: ‘De leeftijd wordt bepaald op 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar.’ Daarom kunt u niet worden beschouwd als minderjarige. Geconfronteerd met het resultaat van het leeftijdsonderzoek, verklaart u niet akkoord te gaan met de beslissing (CGVS, p. 5) en stelt uw advocaat dat er geen beroep werd aangetekend omdat dat slechts mogelijk is door het voorleggen van een paspoort, waarover u niet beschikt (CGVS, p. 5). Bovenstaande is echter niet afdoende om de resultaten van het leeftijdsonderzoek in twijfel te trekken. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet, ondermijnt reeds uw algemene geloofwaardigheid.

Voorts kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen over het werk van uw vader M.(...) N.(...) A.(...) voor de voormalige nationale politie in Afghanistan, wat de grondoorzaak van zijn en uw problemen in Afghanistan is (CGVS, p. 12). U verklaart dat uw vader al van voor uw geboorte in dienst van de nationale politie was, maar zegt van meet af aan dat uw kennis erover “enorm beperkt” is (CGVS, p. 13). Uw verklaringen over zijn werk zijn inderdaad bijzonder algemeen en vaag, en missen de diepgang die hen geloofwaardigheid zou verlenen. Zo vertelt u dat uw vader samenwerkte met de NAVO en ook een opleiding van de Amerikanen had gekregen, maar u weet niet welke opleiding hij had gekregen (CGVS, p. 13) of wat hij voor de NAVO moest doen (CGVS, p. 13). Gevraagd naar de taken van uw vader, verklaart u dat hij werkte als bewaker bij de Aziz bank in Jalalabad, Kabul, Laghman en Kunar, waar hij de bank en de directeur beschermde en ook geldtransporten van die bank begeleidde, samen met vijf à zes mensen (CGVS, p. 13). Gevraagd wie die vijf à zes anderen waren, stelt u dat u hen niet kent (CGVS, p. 13) en u weet ook niet of ze elkaar al kenden van in het dorp (CGVS, p. 13). Verder weet u wie zijn commandant of verantwoordelijke was (CGVS, p. 16). Gevraagd in welke eenheid of divisie uw vader zat, herhaalt u slechts dat hij voor de nationale politie heeft gewerkt, een opleiding in de academie had gehad, les had gekregen van de Amerikanen en met de NAVO heeft gewerkt (CGVS, p. 16). U kan echter niets meer vertellen over de opleiding die hij heeft gehad en verwijst slechts naar de door u voorgelegde documenten ter staving van het werk van uw vader voor de nationale politie (CGVS, p. 15-16; zie administratief dossier, groene map, documenten 3-5). Documenten kunnen uw verklaringen echter pas ondersteunen wanneer deze geloofwaardig bevonden worden en in lijn liggen met de beschikbare informatie. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse ‘officiële’ documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden.

Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent het werk van uw vader (zie boven en onder) te herstellen. Na uw persoonlijk onderhoud stuurde uw advocaat op dinsdag 4 juli 2023 nog foto's van uw vader op zijn werk en van u met uw vader (zie administratief dossier, mail advocaat, 4 juli 2023; zie administratief dossier, groene map, documenten 9-10). Op geen enkele manier kan uit deze foto worden afgeleid dat de persoon in uniform (document 10) dezelfde is als de persoon op de foto van u met uw vader (document 9) aangezien het om oude foto's uit uw kindertijd gaat en ze bovendien van bijzonder slechte kwaliteit zijn. Dergelijke foto's zijn dan ook geenszins in staat uw verklaringen omtrent het werk van uw vader en jullie familieband te ondersteunen.

Wanneer u gevraagd wordt of uw vader ooit een probleem had gekend omwille van zijn job, om u zo de kans te geven specifieke en concrete informatie over zijn werk te bieden, vertelt u dat de Taliban de bank waar uw vader werkte, hadden bedreigd (CGVS, p. 16). U verklaart dat de Taliban die bank niet hebben aangevallen, maar dat ze wel een andere bank hadden aangevallen (CGVS, p. 16). U verklaart daarover vaagweg: "Ik denk dat ze Kabul bank aangevallen hadden, mijn vader heeft ook voor die bank gewerkt" (CGVS, p. 16). Die verklaring doet echter de wenkbrauwen fronsen aangezien u eerder expliciet werd gevraagd of uw vader nog werk deed buiten het werk voor de Aziz Bank, waarop u ontkennend antwoordde (CGVS, p. 14). Daarnaast zijn uw verklaringen over de aanval op de Kabul Bank dermate vaag dat ze de geloofwaardigheid van het werk van uw vader voor de nationale politie eveneens ondermijnen. Zo verklaart u dat u over die aanval hoorde op de televisie, maar stelt u niet te weten of uw vader aanwezig was bij die aanval op de Kabul Bank (CGVS, p. 16). U weet ook niet hoeveel tijd voor uw vertrek die aanval plaatsvond – ook niet ongeveer (CGVS, p. 16). Bovendien hebben u of uw familie nooit aan uw vader gevraagd of hij al dan niet aanwezig was bij de aanval op die Kabul Bank (CGVS, p. 16), wat bijzonder bevreemdend is aangezien jullie wisten dat uw vader in die bank werkte en op de televisie zagen dat er een aanval op die bank was geweest (CGVS, p. 16). Het feit dat u of uw familie dan niet eens vroegen of uw vader er toen aanwezig was, is allesbehalve aannemelijk te noemen en ondergraaft zodoende de geloofwaardigheid van het voorgehouden werk van uw vader bij de nationale politie. Gevraagd om welke reden niemand vroeg aan uw vader of hij aanwezig was tijdens die aanval, stelt u dat u jong was en niet wist hoe u een vraag kon stellen, en dat mensen in dorpen heel naïef zijn (CGVS, p. 16). Dit klaart niet uit om welke reden ook uw familie hier toen niet naar geïnformeerd zou hebben, zoals blijkt uit bovenstaande. Ook eerder had u opgeworpen te jong te zijn geweest wanneer u gevraagd werd te vertellen over het werk van uw vader (CGVS, p. 13) of wanneer u werd gevraagd of uw vader thuis verhalen over zijn werk vertelde (CGVS, p. 14). Het argument van uw jonge leeftijd kan echter geen verschoning bieden voor uw gebrekkige en vage verklaringen in verband met het werk van uw vader. Er kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat u enige kennis hebt over het voorgehouden werk van uw vader bij de nationale politie en dat u in staat bent om te antwoorden op een aantal eenvoudige en essentiële kennisvragen omtrent de werkzaamheden van uw vader, alsook een aantal gegevens op een doorleefde wijze kan toelichten en situeren. Ook stelt u nog contact te hebben met uw familie in Afghanistan (CGVS, p. 7), waardoor u ook via hen meer informatie over het werk van uw vader zou kunnen bekomen. U hebt echter nooit iemand meer informatie gevraagd over het werk van uw vader, ook niet na uw vertrek (CGVS, p. 18). Op het einde van uw persoonlijk onderhoud haalt uw advocaat ook aan dat u niet zomaar vragen kon stellen aan uw vader over zijn werk omdat de relatie tussen vader en kind in Afghanistan anders is (CGVS, p. 24). Rekening houdend met het belang van het profiel van uw vader, dat aan de basis zou liggen van uw persoonlijke vrees ten aanzien van de Taliban en uw vertrek uit uw land van herkomst (CGVS, p. 12), kan er echter wel verwacht worden dat u na uw vertrek iemand van uw familie meer informatie zou vragen over het voorgehouden werk van uw vader, om u zo voor te bereiden in het kader van uw verzoek om internationale bescherming. Zodoende vormt uw jonge leeftijd dan ook geen afdoende verklaring voor de lacunes in uw kennis aangaande het werk van uw vader.

Verder kunnen uw verklaringen over de manier waarop uw vader en uw familie het verborgen hielden dat uw vader bij de politie werkte, en over de manier waarop dat dan uiteindelijk bekend raakte, allerm minst overtuigen. Ook dat schijnt bijzonder negatief af op de geloofwaardigheid van het werk van uw vader voor de nationale politie en voor het daaraan verbonden risico dat hij liep, waarop uw vrees voor vervolging eveneens gebaseerd is (CGVS, p. 12). Zo verklaart u dat uw vader u niet veel vertelde over zijn werk om te voorkomen dat u het zou onthullen in het dorp, wat uw vader in gevaar zou brengen (CGVS, p. 14). In het geval iemand u naar zijn werk vroeg, zei uw vader dat u moest zeggen dat hij in tweedehandszaken doet in de stad (CGVS, p. 14). Zowel dorpelingen als de Taliban vroegen u inderdaad naar het werk van uw vader, waarop u loog en zei dat hij in tweedehandszaken doet in de stad (CGVS, p. 14). Tegelijkertijd legt u uit hoe uw vader om de paar maanden 's nachts voor een nacht naar huis kwam en alweer naar zijn werk terugkeerde wanneer jullie nog aan het slapen waren (CGVS, p. 14). Hij deed dat op een "geheimlijke manier" (CGVS, p. 11). Gevraagd om welke reden uw vader dat op die manier deed, verklaart

u dat hij bang was voor “die mensen” – de Taliban – en niet wilde dat ze te weten zouden komen dat hij bij de politie werkte (CGVS, p. 14). Het CGVS merkt daarbij op dat uw verklaringen over de voorzorgsmaatregelen die uw vader nam om naar huis te komen, moeilijk te rijmen zijn met de pogingen van hem en uw familie om zijn werk verborgen te houden. Zo vertelt u over uw maternale oom S.(...) A.(...) die werkelijk een tweedehandszaak had in Jalalabad en ondertussen in Treli Family woonde (CGVS, p. 7 en 14), een dorp op veertig minuten of een uur wandelen van uw dorp Ghzo (CGVS, p. 4). Het werk van uw maternale oom S.(...) A.(...) in Jalalabad was bekend in de regio van Ghzo en Treli Family (CGVS, p. 14). Aangezien uw vader het excuus gebruikte dat hij in tweedehandszaken deed, net als uw maternale oom S.(...) A.(...), rijst de vraag om welke reden hij dan niet op een normale manier naar huis kwam om zo niet onnodige vermoedens te wekken over zijn werk onder de dorpelingen of de Taliban. Geconfronteerd met het feit dat zijn geheimzinnige manier om naar huis te komen het vermoeden kan sterken dat uw vader bijvoorbeeld een job bij de overheid had, stelt u dat indien hij op een zichtbare manier was gekomen, dorpelingen of de Taliban hem zouden zien en de Taliban hem zouden vermoorden (CGVS, p. 14). Gevraagd om welke reden hij op een geheimzinnige manier kwam nog voordat het bekend was geraakt wat zijn eigenlijke werk was, stelt u vaagweg dat uw paternale ooms hem zouden kunnen bespioneren aangezien zij wisten dat hij voor de overheid werkte (CGVS, p. 14-15). Daarmee kan u echter niet uitklaren om welke reden uw vader toch nog op een geheimzinnige manier naar huis kwam, terwijl net dat gedrag het vermoeden dat uw vader niet werkelijk in een tweedehandszaak werkt, zou kunnen versterken. Ook over de wijze waarop het bekend raakte in uw dorp dat uw vader bij de nationale politie werkte, komt u niet verder dan vaagheden en hypotheses, terwijl net dat essentiële informatie is aangaande de daaropvolgende vervolgingsfeiten ten aanzien van u en uw vader, en uw daaraan verbonden vrees voor vervolging door de Taliban. U verklaart dat uw dorpelingen een hekel aan u hadden omwille van het werk van uw vader (CGVS, p. 10) sinds ongeveer vijf à zes maanden voor uw vertrek (CGVS, p. 11). Daarvoor wisten enkel uw eigen familie en uw paternale ooms, die ook in Ghzo woonden (CGVS, p. 11), dat uw vader voor de politie werkte (CGVS, p. 11). Gevraagd hoe het dan bekend was geraakt dat uw vader voor de overheid werkte, stelt u aanvankelijk vaagweg: “Dat weet ik niet, misschien heeft een aangever het onthuld” (CGVS, p. 15). U spreekt over gemaskerde mannen in uw dorp die wisten waar uw vader werkte en waar hij naartoe ging (CGVS, p. 15). Gevraagd hoe ze dat te weten waren gekomen, indien jullie het verborgen probeerden te houden, werpt u plots op dat uw paternale ooms tegen jullie waren en dat jullie niet goed met elkaar konden opschieten: “Misschien hadden ze hen verwittigd” (CGVS, p. 15). Gevraagd de problemen tussen jullie en uw paternale ooms wat meer uit te leggen, verklaart u dat uw paternale ooms uw vader aanmaanden te stoppen met zijn werk voor de overheid omdat anders ook zij problemen zouden krijgen (CGVS, p. 15). U herinnert daarbij aan uw eerdere verklaringen over twee neven van uw vader die werden neergeschoten omwille van het werk van hun broer (CGVS, p. 15) voor de overheid, wat ongeveer twee à drie maanden voor uw vertrek gebeurde (CGVS, p. 11). Gevraagd om welke reden uw paternale ooms de Taliban dan zouden verwittigen over het werk van uw vader voor de overheid, zegt u vaagweg dat ze misschien bang waren en verwijst u naar de lotgevallen van S.(...) en J.(...) Z.(...) (CGVS, p. 15; zie verder). Expliciet gevraagd om welke reden ze dat zouden doen als ze zelf problemen vrezen omwille van die job, stelt u dat niet te weten en herhaalt u slechts hoe ze uw vader aanmaanden te stoppen met zijn werk (CGVS, p. 15), wat geen uitklaring is voor de onaannemelijkheid van uw verklaringen. Aangezien de wijze waarop het werk van uw vader bekend raakte een sleutelmoment in uw asielrelaas betreft en uw paternale ooms daarin klaarblijkelijk een sleutelrol speelden, kan er worden verwacht dat u er eenduidige en aannemelijke verklaringen over kan bieden. Het feit dat u daar niet in slaagt, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven alleen maar meer. Bovendien is het bijzonder onaannemelijk om welke reden uw vader toch nog besloot naar huis terug te keren nadat het al bekend was geraakt in uw dorp dat hij voor de overheid werkte. U verklaart immers dat hij ongeveer twee à tweeënhalve maand voor uw vertrek nog een nacht naar huis kwam (CGVS, p. 17), terwijl het reeds vijf à zes maanden voor uw vertrek bekend was geraakt dat uw vader voor de politie werkte (CGVS, p. 11). Gevraagd of u of uw moeder hem op de hoogte hadden gesteld van het feit dat zijn werk bekend geraakt was, stelt u dat u dat niet hebt gedaan en dat u niet weet of uw moeder hem verwittigd heeft of niet (CGVS, p. 18). Gelet op de risico's die hieraan verbonden waren voor uw vader is het bijzonder onaannemelijk dat uw moeder hem niet zou hebben verwittigd. Omwille van het bovenstaande kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen over het werk van uw vader voor de nationale politie. Aangezien het werk van uw vader voor het de nationale politie de grondoorzaak voor uw verklaarde vrees voor vervolging in Afghanistan is (CGVS, p. 12), schijnen uw vage en ongeloofwaardige verklaringen over zijn job bijzonder negatief af op de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw persoonlijke asielmotieven.

Wat betreft de vervolgingsfeiten ten aanzien van uw vader en u omwille van het werk van uw vader, overtuigen uw verklaringen allerminst. U verklaart dat de Taliban uw vader eerst een uitnodigingsbrief stuurden en daarna een dreigbrief (CGVS, p. 18). U legt die twee brieven voor: de eerste is gedateerd 4

Safar 1441 (i.e. 4 oktober 2019; zie administratief dossier, blauwe map, datumomzetting 1), de tweede 5 Rabi' al-Awwal 1441 (i.e. 3 november 2019; zie administratief dossier, blauwe map, datumomzetting 2). Gevraagd wat er precies in die brieven staat, moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 19) en u hebt ook nooit iemand gevraagd u te vertellen wat de precieze inhoud van die brieven is (CGVS, p. 19). Aangezien die brieven de eerste bedreigingen door de Taliban aan het adres van uw vader en u betreffen, is het bijzonder merkwaardig dat u niet weet wat er precies geschreven staat. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers verwacht worden dat die op de hoogte is van de door hem voorgelegde documenten ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming. Uit de vertaling van die eerste brief, die u zelf een "uitnodigingsbrief" noemt (CGVS, p. 19), blijkt bovendien dat de Taliban uw vader oproepen zijn werk voor de overheid te stoppen en zich bij de Taliban aan te sluiten. Uw vader wordt eveneens opgeroepen u, zijn zoon, te laten deelnemen aan de jihad tegen de ongelovigen. In geval van een weigering van die uitnodiging, zullen de Taliban u, zijn zoon, gebruiken in een zelfmoordaanslag tegen hem (zie administratief dossier, groene map, document 6). Uw verklaringen over uw reactie en de reactie van uw vader op die eerste brief, vallen nauwelijks te rijmen met de ernst van de inhoud van die brief, wat de aannemelijkheid van uw verklaringen grondig aantast. Zo stelt u dat jullie na ontvangst van die eerste brief niets hebben gedaan "omdat het een uitnodigingsbrief was" (CGVS, p. 19). U verklaart eerst dat u niet naar buiten ging na ontvangst van die eerste brief (CGVS, p. 19), maar ontkent dat meteen weer door te zeggen dat u wel nog naar buiten ging voor boodschappen voor uw familie (CGVS, p. 19-20), wat de wenkbrauwen doet fronsen. Daarnaast had u verklaard dat u met school gestopt was omwille van Covid-19 en uw problemen met de Taliban (CGVS, p. 9), terwijl later blijkt dat de Taliban u na de eerste brief tegenhielden wanneer u van school naar huis ging (CGVS, p. 20-21) en dat u de tweede brief voor uw deur ontdekte wanneer u naar school wilde gaan (CGVS, p. 18-19). Geconfronteerd met die tegenstrijdigheid in uw verklaringen, verklaart u plots dat u nadat u gestopt was omwille van Covid-19 opnieuw met school begonnen was (CGVS, p. 19). Die vage en tegenstrijdige verklaringen doen de wenkbrauwen fronsen en zetten de geloofwaardigheid van uw asielrelaas eveneens op de helling. Hoe dan ook blijkt dat u na ontvangst van die eerste brief gewoon terug buiten kwam en naar school ging. Gevraagd wat de reactie van uw vader op de eerste brief was, verklaart u dat hij u aanraadde het land te verlaten omdat de Taliban hem vroegen u aan hen over te geven (CGVS, p. 20), maar dat hij dat niet wilde (CGVS, p. 20). Aangezien de Taliban uitdrukkelijk hadden gezegd dat ze u zouden gebruiken voor een zelfmoordaanslag in geval van een weigering en uw vader u aanraadde het land te verlaten, is het bijzonder onaannemelijk dat u na ontvangst van die eerste brief gewoon in uw dorp bleef en naar buiten ging. Gevraagd om welke reden u dat deed, werpt u plots op dat sommige dorpingen zeiden dat de overheid controleposten zou gaan bouwen in uw dorp om de veiligheid te garanderen: "ik dacht dat de situatie beter zou worden" (CGVS, p. 20). Gelet op uw eerdere verklaringen over de veiligheidssituatie in Ghzo in de maanden voor uw vertrek, kan die uitklaring echter allerm minst verschoning bieden voor de onaannemelijkheid van uw lakse reactie op de eerste brief van de Taliban. Zo had u verklaard dat de Taliban regeerden over uw dorp en andere dorpen in de regio: "Ons dorp werd beschouwd als hun centrum" (CGVS, p. 9-10). U stelde dat de Taliban er sinds uw kindertijd al de controle hadden, en dat de overheid soms een aanval op uw dorp deed en dan voor één of twee dagen naar uw dorp kwam, maar er niet vast bleven (CGVS, p. 10). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen over de veiligheidssituatie, herhaalt u slechts dat u vernam dat er controleposten zouden komen die de veiligheid zouden garanderen (CGVS, p. 20). Gelet op uw eerdere verklaringen over de moord op S.(...) en J.(...) Z.(...), twee neven van uw vader die twee à drie maanden voor uw vertrek in uw dorp gedood werden door de Taliban omdat hun broers voor de overheid werkten (CGVS, p. 11), verdwijnt de aannemelijkheid van uw verklaarde hoop op een verbeterende veiligheidssituatie eveneens als sneeuw voor de zon. U hoorde de dag na dat incident over de dood van S.(...) en J.(...) Z.(...) (CGVS, p. 11). Bovendien vonden de eerste bedreiging aan het adres van u en uw vader, en de moord op S.(...) en J.(...) Z.(...) in dezelfde periode plaats, aangezien de eerste brief aan uw vader eveneens twee à drie maanden voor uw vertrek kwam (CGVS, p. 13). Gelet op uw bewustzijn rond de lotgevallen van S.(...) en J.(...) Z.(...), is het in dat opzicht nog onaannemelijker dat u de ernst van die eerste bedreiging amper onderkent en gewoon in uw dorp bleef rondwandelen. Het CGVS merkt daarenboven op dat uw kennis over de dood van die neven van uw vader bijzonder beperkt is, terwijl dat u inzicht zou geven in het risico dat u zelf liep omwille van het werk van uw vader. Zo weet u niet op welk moment van de dag ze gedood werden (CGVS, p. 11) of in welke omstandigheden dat precies gebeurde: "ik herinner het me niet, ik heb geen exacte informatie" (CGVS, p. 11). Uw gebrek aan interesse straalt negatief af op de ernst en geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw eigen vervolgingsfeiten. Uw lakse reactie op de eerste bedreiging van de Taliban aan u en uw vader, ondergraaft reeds de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw vervolgingsfeiten. Over de dreigbrieven die u voorlegt (zie administratief dossier, groene map, documenten 6-7) dient bovendien nog opgemerkt te worden dat documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven afgegeven door de Taliban die toen nog een gewapende verzetsgroep waren en geen officiële actor, om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen zijn dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke

documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Uw onaannemelijke, vage en tegenstrijdige verklaringen over de eerste dreigbrief, uw lakse reactie daarop en uw bijzonder beperkte risico-inschatting ondanks uw bewustzijn rond de lotgevallen van S.(...) en J.(...) Z.(...), de inhoud van de brief en de waarschuwing van uw vader, ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw asielmotieven sterk.

Voorts slagen uw verklaringen over de volgende bedreigingen door de Taliban er evenmin in de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen. U kan niet aannemelijk maken dat een strategische actor als de Taliban dermate aarzelend te werk gaat om uw vader met zijn werk te laten stoppen en om u te overhalen of dwingen zich bij de Taliban aan te sluiten. U vertelt over een dag, na de ontvangst van de eerste brief (CGVS, p. 21), waarop de Taliban u tegenhielden bij de begraafplaats en u vroegen of u de zoon van N.(...) (uw vader) bent, waarop u negatief antwoordde en hen een valse naam gaf: "Als ik de naam van mijn vader zou hebben uitgesproken zouden ze me meenemen" (CGVS, p. 20-21). U zegt dat die ontmoeting bij de begraafplaats na de ontvangst van de eerste brief plaatsvond (CGVS, p. 21), maar kan niet zeggen hoeveel tijd erna – zelf niet ongeveer (CGVS, p. 21). Van een verzoeker om internationale bescherming kan echter redelijkerwijs verwacht worden dat die eenduidige informatie kan bieden over essentiële incidenten in diens asielrelaas, in het bijzonder wanneer die die zelf heeft meegemaakt. Gevraagd of de Taliban u geloofden wanneer u hen een valse naam gaf, zegt u van niet en stelt u dat ze u begonnen te slaan en u zeiden: "je hebt gelogen" (CGVS, p. 21) en "je moet jihad uitvoeren tegen je vader, anders zouden we je een zelfmoordvest geven om zelfmoordaanslagen te begaan" (CGVS, p. 21). Aangezien de Taliban u niet geloofden, rijst de vraag om welke reden ze u toen niet meteen meenamen, zoals u zelf aangaf dat ze zouden doen (CGVS, p. 21). Gevraagd om welke reden ze u toen lieten gaan, verklaart u dat uw jongere broers en vrienden er ook waren en dat zij begonnen te schreeuwen, waarop de Taliban u lieten gaan (CGVS, p. 21). Gevraagd om welke reden de Taliban u lieten gaan indien ze S.(...) en J.(...) Z.(...) hadden gedood omwille van het werk van hun broer voor de overheid, verklaart u dat de Taliban dachten dat uw vader zich aan hen zou overgeven: "als mijn vader zich aan hen zou hebben overgegeven, waren ze niet in mij geïnteresseerd" (CGVS, p. 21). Op het einde van uw persoonlijk onderhoud merkte uw advocaat eveneens op dat de moord op S.(...) en J.(...) Z.(...) en uw ontmoeting met de Taliban bij de begraafplaats twee verschillende incidenten zijn, aangezien de Taliban u niet gaan neerschieten wanneer u omringd wordt door andere kinderen (CGVS, p. 24). Het CGVS merkt op dat, gelet op de uitklaringen van u en uw advocaat, de vraag dan nog rest om welke reden de Taliban u niet later thuis of in het dorp kwamen opzoeken en meenamen, in plaats van nog eens een brief achter te laten. In die tweede brief staat immers dat de Taliban weten dat uw vader hen niet heeft gehoorzaamd, waarna ze uw vader en zijn familie met de dood bedreigen (zie administratief dossier, groene map, document 7). Gevraagd om welke reden de Taliban toch nog een brief sturen als ze ook gewoon kunnen langskomen, verklaart u dat ze uw vader toch niet thuis zouden hebben gevonden (CGVS, p. 21-22), wat geen uitklaring is gelet op de inhoud van de dreigbrief (zie administratief dossier, groene map, document 7) en uw verklaringen over de bedreiging die u persoonlijk ontving aan de begraafplaats (CGVS, p. 20-21). De Taliban viseerden u toen immers ook al persoonlijk. Uw verklaringen over de aarzelende en lakse houding van de Taliban vallen zo allerm minst te rijmen met de concrete bedreigingen ten aanzien van u en uw vader, in het bijzonder gelet op uw verklaringen over de veiligheidssituatie in uw dorp in de maanden voor uw vertrek (CGVS, p. 9-10), de vele ontvoeringen (CGVS, p. 22) en de moord op S.(...) en J.(...) Z.(...) (CGVS, p. 11). De onaannemelijkheid van die verklaringen tast de geloofwaardigheid van uw asielmotieven ernstig aan. Verder brengen uw verklaringen over uw verblijf bij uw maternale oom de aannemelijkheid en geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder in het gedrang. U verklaart dat u nog een dag thuis bleef na ontvangst van die tweede brief, maar merkwaardig genoeg weet u niet meer of u overdag of 's nachts naar uw oom ging (CGVS, p. 20), wat de wenkbrauwen doet fronsen. Gevraagd om welke reden u meteen na ontvangst van de tweede brief naar uw maternale oom besloot te gaan, verklaart u dat uw vader u aanraadde dat te doen (CGVS, p. 20). Gelet op uw verklaring dat de Taliban ook de controle hadden over Treli Family, waar uw maternale oom woonde (CGVS, p. 12), is het onaannemelijk dat uw vader u daarheen zou sturen gezien de Taliban het reeds op u gemunt hadden. Daarmee geconfronteerd, ontkent u plots dat uw vader u had aangeraden naar uw maternale oom te gaan en zegt u: "Hij zei, je moet het land verlaten" (CGVS, p. 22). Het loutere ontkennen van eerdere verklaringen volstaat niet om verschooning te bieden voor tegenstrijdigheden, waardoor de onaannemelijkheid en ongeloofwaardigheid van uw verklaringen overeind blijven. Volgens uw verklaringen is de Taliban u niet meer komen zoeken bij uw maternale oom (CGVS, p. 23), hoewel ook dat sterk mag verbazen aangezien u nog drie à vier dagen bij uw maternale oom bleef na ontvangst van die tweede brief (CGVS, p. 20). U zegt daarover zelf: "Als ze zouden geweten hebben dat ik bij mijn maternale oom verbleef, zouden ze er ongetwijfeld naartoe gekomen zijn" (CGVS, p. 23). Aangezien u eerder had verklaard dat het bekend was in uw regio dat uw maternale oom N.(...) A.(...) in Treli Family woonde (CGVS, p. 5), konden de Taliban dat eenvoudig te weten komen en u daar gaan zoeken.

Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat Treli Family in de nabijgelegen omgeving van uw eigen dorp lag (CGVS, p. 4). Daarnaast kwam uw moeder overdag naar uw maternale oom om u op de hoogte te stellen van het bezoek van de Taliban de avond ervoor (CGVS, p. 23), waaruit redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de Taliban ook zo te weten konden komen dat u zich bij uw maternale oom bevond. Daarmee geconfronteerd, stelt u dat uw maternale oom u had verstopt in zijn kamer (CGVS, p. 23). Met die uitklaring blijft het echter onaannemelijk dat een strategische actor als de Taliban geen verdere stappen onderneemt om u bij uw familieleden in de regio te zoeken, indien ze u daadwerkelijk viseerden. Ook zo wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen aangetast. Ten slotte zijn uw verklaringen over uw vervolgingsfeiten tegenstrijdig tussen het CGVS en de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Zo sprak u op de DVZ eerst over de twee dreigbrieven aan het adres van uw vader, dan over het feit dat u door de Taliban geslagen werd en zegt u vervolgens: "Ik werd ook verschillende malen door de Taliban lastiggevalen" (CGVS Vragenlijst, vraag 5). Wanneer u op het CGVS echter wordt gevraagd of u na uw ontmoeting met de Taliban bij de begraafplaats nog een persoonlijke bedreiging hebt gekregen, verwijst u slechts naar de tweede dreigbrief en zegt u dat u de Taliban na die eerste ontmoeting niet meer hebt gezien (CGVS, p. 21). Van een verzoeker om internationale bescherming kan redelijkerwijs verwacht worden dat die eenduidige verklaringen weet af te leggen over fundamentele aspecten van diens asielrelaas, zoals het exacte aantal bedreigingen of incidenten waaraan die onderworpen werd door een actor van vervolging. Het feit dat u daar niet in slaagt, ondergraaft de geloofwaardigheid van uw asielrelaas eveneens.

Daarnaast kan er door uw onaannemelijke verklaringen geen geloof worden gehecht aan de poging van de Taliban om u bij hen te laten aansluiten en jihad te ondernemen tegen uw vader (CGVS, p. 12). Daarom dient er vooreerst op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (**EASO Recruitment by armed groups** beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAA-rapport **Afghanistan. Targeting of Individuals** van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistanjanuary-2023>) blijkt dat de Taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de Taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de Taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de Taliban. Uit uw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de Taliban te laten aansluiten. Gevraagd om welke reden de Taliban u zouden vertrouwen om voor hen te werken als uw vader bij de overheid zat, verklaart u dat de Taliban een "heleboel mensen" uit uw dorp hebben meegenomen om hen tegen hun vaders te gebruiken (CGVS, p. 22). Dat gebeurde zowel voor als na uw vertrek (CGVS, p. 22). U verklaart dat ze hen zouden vragen een zelfmoordaanslag te plegen, de Taliban te vervoegen of jihad tegen hun vaders te doen, of dat ze hen meenamen om hen te vermoorden (CGVS, p. 22). Die uitklaring maakt het echter des te onaannemelijker dat de Taliban u met rust lieten na de eerste dreigbrief (CGVS, p. 20) en na de bedreiging aan de begraafplaats (CGVS, p. 20-21), zoals eerder besproken (zie boven). Indien ze u daadwerkelijk viseerden en u voor een zelfmoordaanslag tegen uw vader wilden gebruiken, kan redelijkerwijs verwacht worden dat ze u, net als die andere mensen uit uw dorp, zouden meenemen wanneer ze daar de mogelijkheid toe hadden. U slaagt er zo niet in aannemelijk te maken om welke reden de Taliban uw vader eerst nog een tweede brief stuurden. Wederom ondergraven uw onaannemelijke verklaringen over de vervolging door de Taliban ten aanzien van u, de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Verder beperkt u zich tot bijzonder vage verklaringen in verband met de vervolgingsfeiten na uw vertrek uit Afghanistan, in het bijzonder wat betreft de problemen voor en na het vertrek van uw broer S.(...) . Gevraagd of de machtsovername door de Taliban iets heeft veranderd voor de situatie van uw familieleden in Afghanistan, stelt u dat de Taliban twee keer naar uw huis kwamen om naar u en uw broer te vragen (CGVS, p. 8). U weet echter niet hoeveel tijd na de machtsovername de Taliban zijn langsgesproken om naar jullie te vragen – ook niet ongeveer – (CGVS, p. 8) of hoeveel tijd er tussen beide bezoeken zat (CGVS, p. 8). Ook over de concrete problemen voor uw broer S.(...) en zijn vertrek uit Afghanistan, komt u niet verder dan vaagheden. U verklaart dat S.(...) naar Duitsland is gegaan "wegens

dezelfde problemen" (CGVS, p. 6). U weet echter niet wanneer hij vertrokken is (CGVS, p. 6) of hoeveel tijd dat was na uw eigen vertrek (CGSV, p. 6-7). Wanneer u gevraagd wordt alles te vertellen over de problemen die de Taliban voor S.(...) hebben veroorzaakt, antwoordt u stellig: "daar heb ik geen exacte informatie over" (CGVS, p. 12). U weet ook niet wat de Taliban over of tegen uw broer hebben gezegd (CGVS, p. 23). Die bijzonder beperkte en vage verklaringen over de vervolgingsfeiten ten aanzien van uw familieleden na uw vertrek, ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw asielmotieven grondig. Het mag bovendien toch sterk verbazen dat u niet meer informatie kan geven over de concrete aanleiding voor het vertrek van S.(...) uit Afghanistan, aangezien u ongeveer maandelijks contact hebt met uw eigen familie in Afghanistan (CGVS, p. 7) en ook met S.(...) zelf in contact staat (CGVS, p. 7). Meer nog, u sprak S.(...) ongeveer vijf à zes dagen voor uw persoonlijk onderhoud op het CGVS nog (CGVS, p. 7). S.(...) verwittigde u vijf à zes maanden voor uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat hij in Duitsland was aangekomen, wat betekent dat u voldoende tijd had om u grondig te informeren over zijn problemen met de Taliban, die volgens uw verklaringen verbonden zijn aan uw eigen problemen (CGVS, p. 6). U hebt uw broer S.(...) noch uw familie echter ooit gevraagd wanneer hij precies vertrokken is (CGVS, p. 8). Het feit dat u ook na uw vertrek uit Afghanistan geen pogingen hebt ondernomen om meer te weten te komen over de problemen voor uw broer S.(...) , die samenhangen met uw eigen vrees voor vervolging (CGVS, p. 6-7), wijst op een merkwaardige desinteresse in uw eigen asielmotieven. Van een verzoeker om internationale bescherming kan redelijkerwijze verwacht worden dat die zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Geconfronteerd met het feit dat u slechts over bijzonder beperkte informatie beschikt aangaande de problemen die S.(...) heeft gehad, stelt u vaagweg: "Ik denk dat hij ook problemen met de Taliban had" (CGVS, p. 23-24). U zegt dat u niet regelmatig contact met hem hebt om zijn problemen te bespreken (CGVS, p. 24), wat indruist tegen uw eerdere verklaringen over uw recente contact met S.(...) (CGVS, p. 24). Zodoende kan die uitklaring allerminst verschoning bieden voor uw lacunaire kennis over de vervolgingsfeiten ten aanzien van uw familieleden na uw vertrek. Na uw persoonlijk onderhoud stuurde uw advocaat op dinsdag 4 juli 2023 nog documenten op in verband met uw broer S.(...) en zijn redenen om Afghanistan te verlaten (zie administratief dossier, mail advocaat, 4 juli 2023; zie administratief dossier, groene map, documenten 8). Het gaat om een zelfgeschreven getuigenis van uw broer S.(...) over zijn redenen om Afghanistan te verlaten, zijn Duits verblijfsdocument, een foto van een overleden persoon en een overlijdensakte van uw paternale oom B.(...) A.(...) W.(...). In de getuigenis van uw broer S.(...) vertelt hij over een incident waarbij mensen van het nationale leger uw broer S.(...) , u en uw paternale oom B.(...) vroegen om het huis van uw dorpelingen Mohammad Hakem en Samiullah aan te wijzen, wat jullie ook deden, waarna de mensen van het leger jullie bevalen terug naar huis te keren. Daarna hoorden jullie geweerschoten. Tijdens dat incident was Mohammad Hakem gedood en werd Samiullah gearresteerd. Later vonden uw eigen problemen plaats, waardoor u Afghanistan moest ontvluchten. Wanneer de Taliban de macht overnam werd Samiullah vrijgelaten en viel hij het huis van uw familie aan. Uw broer S.(...) kon het huis ontvluchten, maar uw paternale oom werd gedood (zie administratief dossier, groene map, document 8). Over die getuigenis dient ten eerste opgemerkt worden dat de geloofwaardigheid van een dergelijke getuigenis niet kan worden beoordeeld door uitsluitend af te gaan op de getuigenis zelf, de foto van een overleden persoon of een overlijdensakte. Van de overleden persoon, uw paternale oom Belal, kan immers niet zomaar worden aangenomen dat diens overlijden verband houdt met de beschreven problemen en de authenticiteit van de voorgelegde overlijdensakte kan niet worden nagegaan waardoor die niet in staat is de getuigenis te ondersteunen. Ten tweede dient bij die getuigenis te worden opgemerkt dat u blijkbaar zelf ook aanwezig was bij het incident dat de aanleiding vormde voor het vertrek van uw broer S.(...) (zie administratief dossier, groene map, document 8). Het gaat daarbij om de dood en arrestatie van vermoedelijke leden van de Taliban in uw dorp, nadat u, uw broer S.(...) en uw paternale oom B.(...) hun verblijfplaats hadden aangewezen aan het nationale leger. In dat opzicht is het bijzonder onaannemelijk dat u niets kon vertellen over de problemen die uw broer S.(...) heeft gekend in Afghanistan (CGVS, p. 12 en 23-24), terwijl u daar zelf bij aanwezig was. Kortom slagen de voorgelegde documenten in verband met de problemen en het vertrek van uw broer S.(...) , er allerminst in de ongeloofwaardigheid van uw eigen verklaringen daaromtrent weg te nemen. Bovendien had u op uw persoonlijk onderhoud verklaard dat uw broer S.(...) "wegens dezelfde problemen" als de uwe uit Afghanistan gevlucht is (CGVS, p. 6), terwijl uit zijn getuigenis blijkt dat het om volkomen andere problemen gaat (zie administratief dossier, groene map, document 8). Ook zo wordt de geloofwaardigheid van uw eigen asielmotieven ondergraven.

Op het einde van het persoonlijk onderhoud haalt u aan dat u in Kortrijk in een supermarkt werkt (CGVS, p. 24). Ook uw advocaat stelt dat u in de koelafdeling van een supermarkt werkt waar u ook met varkensvlees moet werken (CGVS, p. 24). In dit verband moet er op gewezen worden dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld voedingsregels, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. U toont immers op

geen enkele manier aan dat uw beroepsactiviteiten hier deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor uw identiteit of morele integriteit dat er van u niet mag verwacht worden dat u dit verbergt indien u hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Ten eerste, brengt u zelf niet op dat het werken in deze koelafdeling een probleem zou kunnen veroorzaken bij een terugkeer naar Afghanistan (CGVS, p. 1-26). Verder, blijkt uit geen van uw verklaringen dat de taliban op de hoogte zouden kunnen komen van deze activiteit (CGVS, p. 1-26). Deze vrees is bijgevolg enkel hypothetisch en niet gestaafd aan de hand van concrete feiten en elementen. Daarnaast stelt uw advocaat dat u niet meer in een opvangcentrum maar in een appartement woont en ook Belgische vrienden hebt: "ik denk dat hij goed geïntegreerd is in België" (CGVS, p. 24). Gevraagd om over uw leven en integratie te vertellen, verklaart u dat u blij bent in België, in een winkel werkt en dat u klanten vanuit verschillende landen bedient in die winkel: "Ik bedien ze in de winkel, ze zijn blij over de manier waarop ik ze behandel" (CGVS, p. 25). U laat echter na in concreto aan te tonen dat u verwesterd bent. Waar u verwijst naar het bedienen van mensen van verschillende origine in een winkel (CGVS, p. 25) moet worden vastgesteld dat hieruit allerminst een vrees voor vervolging of risico op ernstige schade in uw hoofde kan worden afgeleid. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van uw politieke of religieuze overtuiging. U heeft immers niet aangetoond dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. Daarnaast stelt u dat u problemen zou kunnen krijgen omdat "ze zouden zeggen, je bent een ongelovig persoon, je hebt je religie afgezworen en ze zouden me vermoorden" (CGVS, p. 25), maar laat het na die uitspraak te staven met concrete voorbeelden of redenen waarom u denkt dat dat zou gebeuren in uw geval. Daarbij is het eveneens van belang op te merken dat u zelf geen gewag maakte van 'verwestering' wanneer u de kans krijgt om uit de doeken te doen om welke redenen u problemen vreest in geval van terugkeer (CGVS, p. 12-13), maar het slechts uw advocaat is die dit asielmotief ter sprake brengt (CGVS, p. 24-25).

De overige documenten die u neerlegde kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. De taskara's van u, uw vader en moeder, en uw vaccinatiekaart (zie administratief dossier, groene map, documenten 1-2) tonen hoogstens jullie nationaliteit, herkomst en identiteit aan en die worden hier niet betwist door het CGVS.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Verzoeker stelt vooreerst dat de manier waarop leeftijdsonderzoeken in België gebeuren bijzonder controversieel zijn en dat deze medische testen inaccuraat zijn. Verzoeker kan dan ook niet zonder meer worden verweten gelogen te hebben over zijn leeftijd. *In casu* stelt de Raad vast dat uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt dat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd omtrent zijn leeftijd. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling in twijfel trekt, benadrukt de Raad dat het resultaat van de medische analyse niet werd betwist. Verzoeker had de mogelijkheid deze beslissing aan te vechten bij de Raad van State. De Raad merkt op dat verzoeker thans in onderhavige procedure geen bewijs voorlegt dat dergelijk beroep is ingediend. Voor de Raad staat de beslissing van de Dienst Voogdij die is genomen ten aanzien van verzoeker dan ook vast. Het feit dat in deze beslissing wordt gesteld dat uit leeftijdsonderzoek blijkt dat verzoeker meerderjarig is, en op dat moment een minimumleeftijd heeft van 21,5 jaar met een standaarddeviatie van twee jaar, toont wel degelijk aan dat het uitgesloten is dat verzoeker minderjarig zou zijn. Uit het administratief dossier blijkt overigens dat verzoeker internationale bescherming aanvraagde in Roemenië en Bulgarije en aldaar 3 januari 2002 als geboortedatum opgaf, terwijl hij bij zijn verzoek om internationale bescherming in België te kennen gaf dat hij zestien jaar was en als geboortedatum 31 mei 2005 opgaf. Het feit dat verzoeker een taskara neerlegt die een geboortjaar vermeldt dat overeenkomt met zijn initiële verklaringen, kan de vaststellingen in de beslissing van de Dienst Voogdij omtrent verzoekers leeftijd niet ondermijnen, mede gelet op de vaststelling dat verzoeker in Roemenië en Bulgarije 3 januari 2002 opgaf wat eerder in overeenstemming met het leeftijdsonderzoek blijkt te zijn. De vaststelling dat verzoeker valse verklaringen heeft afgelegd over zijn werkelijke leeftijd, wat een relevant element is voor een correcte inschatting van zijn nood aan internationale bescherming, is nefast voor verzoekers algehele geloofwaardigheid.

Verzoeker legt voorts ter staving van de familieband met de man in uniform waarvan hij reeds eerder een foto neerlegde, bijkomende foto's neer. In casu slaagt verzoeker er wederom niet in de familieband aan te tonen met de persoon, afgebeeld op de neergelegde documenten. Verzoeker geeft met betrekking tot deze foto's de volgende toelichting: *"Op de eerste foto is zijn vader de man uiterst rechts, op de tweede foto staat enkel zijn vader en op de derde foto zowel verzoeker als zijn vader (stuk 3). Dan legt de verzoeker opnieuw foto's neer van zijn vader in uniform (stuk 4). Zijn vader is de man uiterst links op deze foto. Op deze foto's is duidelijk zichtbaar dat het twee keer dezelfde man betreft. Ten slotte legt de verzoeker enkele recente foto's van zichzelf neer(stuk 5). Het is duidelijk dat het dezelfde persoon betreft als het kind op de foto samen met zijn vader (stuk 3). Ook de gelijkenissen met zijn vader zijn treffend!"*

De Raad stelt vast dat op de meeste foto's dezelfde man staat afgebeeld als op de foto van de persoon in uniform die verzoeker eerder neerlegde. Aangezien deze man hierop alleen staat afgebeeld, of samen met onbekende derden, blijkt hieruit echter niet of verzoeker enige band met deze persoon heeft. Wat betreft de foto waarvan verzoeker stelt dat zowel hij als zijn vader erop staan, stelt de Raad vast dat hierop opnieuw dezelfde man wordt afgebeeld als in de vorige foto's en ditmaal vergezeld wordt van een jongeman. Deze jongeman draagt een pet en zonnebril, waardoor het uitermate moeilijk is definitief uitsluitel te kunnen geven of dat deze jongeman verzoeker is. Volgens verzoeker zijn de foto's van hemzelf en die recent genomen zijn voldoende duidelijk om te kunnen zien dat de jongeman die op deze foto staat dezelfde is als de persoon afgebeeld op de recente foto's van verzoeker. Aangezien de jongeman een pet en zonnebril op heeft en beduidend jonger is, kan niet zonder meer worden besloten dat het om dezelfde persoon gaat. Zelfs indien zou worden aangenomen dat het hier om verzoeker gaat, blijkt uit dergelijke foto's nog steeds de aangevoerde familieband niet. Hoewel verzoeker van mening is dat de gelijkenissen treffend zijn, kan hij niet zonder meer aantonen dat de desbetreffende man werkelijk zijn vader is. Op basis van de neergelegde foto's kan dan ook niet zomaar worden aangenomen dat de man verzoekers vader is, laat staan dat deze foto's zijn relaas ook maar enigszins staven. Ook acht de Raad het niet aannemelijk dat verzoeker over niet meer foto's beschikt waarop hij en zijn vader samen en duidelijk te zien zijn.

Verzoeker kan bijgevolg ook niet worden gevolgd in de stelling dat zijn familie gevaar loopt omwille van hun banden met een voormalig agent van de nationale politie. De algemene informatie waarnaar verzoeker desbetreffend verwijst volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke.

Hierbij komt ook de vaststelling dat verzoekers kennis over het werk van zijn vader uiterst beperkt is. Ter verschoning van de talrijke vaststellingen komt verzoeker niet verder dan de stelling dat zijn vader verschillende jobs uitoefende, zoals bij de politie en als bewaker van een bank en dat hij nooit met zijn vader meeding, en dus geen details over diens werk kan geven. Ook stelt verzoeker ter verschoning dat hij dat zijn vader slechts één keer per drie à drieënhalve maanden naar huis kwam, dan 's avonds laat aankwam en enkele uren later in de vroege ochtend, opnieuw naar zijn werk vertrok en dit omdat het district Chaparhar erg gevaarlijk was.

Met een dergelijk vaag en algemeen betoog weet verzoeker niet te overtuigen. Te dezen dient erop gewezen dat verzoeker heden meent internationale bescherming te behoeven omwille van problemen die hij en zijn familie zouden hebben met de taliban naar aanleiding van de tewerkstelling van zijn vader, zodat redelijkerwijze van hem kan worden verwacht dat hij zich terdege tracht te informeren over deze tewerkstelling van zijn vader. Verzoeker kan niet als dermate jong worden beschouwd dat hij hiertoe niet in staat zou zijn (geweest). Evenmin kan worden aangenomen dat zijn familie die van het werk van zijn vader op de hoogte waren hem heden, in het licht van zijn verzoek om internationale bescherming, geen bijkomende informatie zou(den) kunnen of willen geven. De Raad acht het niet aannemelijk dat niemand van zijn familie op de hoogte zou zijn van het werk van verzoekers vader. Voor zover verzoeker tracht te laten uitschijnen dat hij dit niet zou kunnen vragen omdat de verbinding slecht is en de telefoongesprekken kort, blijkt verzoeker wel in staat te zijn bijkomende foto's neer te leggen van de man waarvan hij beweert dat het zijn vader is. Overigens gaf verzoeker ten tijde van het persoonlijk onderhoud nog aan dat hij ongeveer tweemaandelijks contact had met zijn familie en werd er niet gesproken over een slechte verbinding (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7). Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat het onmogelijk of dermate moeilijk om bijkomende informatie van het werk van zijn vader te kunnen vragen en bekomen. Hierbij komt vooral de vaststelling dat verzoeker of zijn familie naar eigen zeggen nooit aan zijn vader gevraagd heeft of hij al dan niet aanwezig was bij de aanval op die Kabul Bank, hetgeen de

Raad geheel ongeloofwaardig acht aangezien zij wisten dat verzoekers vader in die bank werkte en op de televisie zagen dat er een aanval op die bank was geweest. Het feit dat verzoeker of zijn familie dan niet eens vroegen of zijn vader er toen aanwezig was, is allesbehalve aannemelijk te noemen en ondergraaft zodoende de geloofwaardigheid van het voorgehouden werk van verzoekers vader bij de nationale politie.

Verzoeker brengt geen enkele valabele reden bij waaruit blijkt dat hij niet bij machte is hierover meer te kunnen vertellen. De vaststelling dat verzoeker (of zijn familie) zonder enige gegronde reden, geen inspanningen doet teneinde zich te bevragen omtrent voormelde ingrijpende gebeurtenis en dit zeker ook aan de personen die er eveneens mee te maken hebben, wijst op een gebrek aan interesse in zijn hoofdte en ondermijnt volledig de geloofwaardigheid van zijn verhaal.

Waar verzoeker te kennen geeft dat zijn vader om het gezin te beschermen nagenoeg geen informatie gaf, dat het zijn vader was die de familie af en toe belde en dat indien zijn vader betrokken was bij de aanslag hij dit waarschijnlijk wel verteld zou hebben aan de familie, kan hij dan ook niet overtuigen.

Er kan redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker enige kennis heeft over het voorgehouden werk van zijn vader bij de nationale politie en dat hij in staat is om te antwoorden op een aantal eenvoudige en essentiële kennisvragen omtrent de werkzaamheden van zijn vader, alsook een aantal gegevens op een doorleefde wijze kan toelichten en situeren. Aangezien verzoeker stelde nog contact te hebben met zijn familie in Afghanistan kan worden verwacht dat verzoeker ook via hen meer informatie over het werk van zijn vader zou kunnen bekomen.

Waar verzoeker thans te kennen geeft dat de verbinding slecht is, de telefoongesprokken kort zijn en de focus ligt op hoe het met iedereen gaat, gaat hij voorbij aan het gegeven dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud geen enkele melding heeft gemaakt van een slechte verbinding. Bovendien toont verzoeker hoe dan ook niet aan dat hij bij deze telefonische contacten die naar eigen zeggen ongeveer tweemaandelijks voorvallen niet in de mogelijkheid zou zijn om naar informatie te vragen.

De algemene argumentatie dat verzoeker niet zelf het excuus over de tweedehandszaken verzon en dat hem verteld werd dat hij dit moest zeggen wanneer ernaar gevraagd werd en dat zijn paternale ooms omwille van hun eigen veiligheid vroegen om te stoppen met werken en zijn vader niet meer terugkwam naar het dorp sinds de taliban de dreigbrieven stuurde, kan geheel niet volstaan om onderstaande concrete en pertinente vaststellingen in een ander licht te plaatsen:

“Verder kunnen uw verklaringen over de manier waarop uw vader en uw familie het verborgen hielden dat uw vader bij de politie werkte, en over de manier waarop dat dan uiteindelijk bekend raakte, allerm minst overtuigen. Ook dat schijnt bijzonder negatief af op de geloofwaardigheid van het werk van uw vader voor de nationale politie en voor het daaraan verbonden risico dat hij liep, waarop uw vrees voor vervolging eveneens gebaseerd is (CGVS, p. 12). Zo verklaart u dat uw vader u niet veel vertelde over zijn werk om te voorkomen dat u het zou onthullen in het dorp, wat uw vader in gevaar zou brengen (CGVS, p. 14). In het geval iemand u naar zijn werk vroeg, zei uw vader dat u moest zeggen dat hij in tweedehandszaken doet in de stad (CGVS, p. 14). Zowel dorpelingen als de Taliban vroegen u inderdaad naar het werk van uw vader, waarop u loog en zei dat hij in tweedehandszaken doet in de stad (CGVS, p. 14). Tegelijkertijd legt u uit hoe uw vader om de paar maanden 's nachts voor een nacht naar huis kwam en alweer naar zijn werk terugkeerde wanneer jullie nog aan het slapen waren (CGVS, p. 14). Hij deed dat op een “geheimlijke manier” (CGVS, p. 11). Gevraagd om welke reden uw vader dat op die manier deed, verklaart u dat hij bang was voor “die mensen” – de Taliban – en niet wilde dat ze te weten zouden komen dat hij bij de politie werkte (CGVS, p. 14). Het CGVS merkt daarbij op dat uw verklaringen over de voorzorgsmaatregelen die uw vader nam om naar huis te komen, moeilijk te rijmen zijn met de pogingen van hem en uw familie om zijn werk verborgen te houden. Zo vertelt u over uw maternale oom S.(...) A.(...) die werkelijk een tweedehandszaak had in Jalalabad en ondertussen in Treli Family woonde (CGVS, p. 7 en 14), een dorp op veertig minuten of een uur wandelen van uw dorp Ghzo (CGVS, p. 4). Het werk van uw maternale oom S.(...) A.(...) in Jalalabad was bekend in de regio van Ghzo en Treli Family (CGVS, p. 14). Aangezien uw vader het excuus gebruikte dat hij in tweedehandszaken deed, net als uw maternale oom S.(...) A.(...), rijst de vraag om welke reden hij dan niet op een normale manier naar huis kwam om zo niet onnodige vermoedens te wekken over zijn werk onder de dorpelingen of de Taliban. Geconfronteerd met het feit dat zijn geheimzinnige manier om naar huis te komen het vermoeden kan sterken dat uw vader bijvoorbeeld een job bij de overheid had, stelt u dat indien hij op een zichtbare manier was gekomen, dorpelingen of de Taliban hem zouden zien en de Taliban hem zouden vermoorden (CGVS, p. 14). Gevraagd om welke reden hij op een geheimzinnige manier kwam nog voordat het bekend

was geraakt wat zijn eigenlijke werk was, stelt u vaagweg dat uw paternale ooms hem zouden kunnen bespioneren aangezien zij wisten dat hij voor de overheid werkte (CGVS, p. 14-15). Daarmee kan u echter niet uitklaren om welke reden uw vader toch nog op een geheimzinnige manier naar huis kwam, terwijl net dat gedrag het vermoeden dat uw vader niet werkelijk in een tweedehandszaak werkt, zou kunnen versterken. Ook over de wijze waarop het bekend raakte in uw dorp dat uw vader bij de nationale politie werkte, komt u niet verder dan vaagheden en hypotheses, terwijl net dat essentiële informatie is aangaande de daaropvolgende vervolgingsfeiten ten aanzien van u en uw vader, en uw daaraan verbonden vrees voor vervolging door de Taliban. U verklaart dat uw dorpelingen een hekel aan u hadden omwille van het werk van uw vader (CGVS, p. 10) sinds ongeveer vijf à zes maanden voor uw vertrek (CGVS, p. 11). Daarvoor wisten enkel uw eigen familie en uw paternale ooms, die ook in Ghzo woonden (CGVS, p. 11), dat uw vader voor de politie werkte (CGVS, p. 11). Gevraagd hoe het dan bekend was geraakt dat uw vader voor de overheid werkte, stelt u aanvankelijk vaagweg: "Dat weet ik niet, misschien heeft een aangever het onthuld" (CGVS, p. 15). U spreekt over gemaskerde mannen in uw dorp die wisten waar uw vader werkte en waar hij naartoe ging (CGVS, p. 15). Gevraagd hoe ze dat te weten waren gekomen, indien jullie het verborgen probeerden te houden, werpt u plots op dat uw paternale ooms tegen jullie waren en dat jullie niet goed met elkaar konden opschieten: "Misschien hadden ze hen verwittigd" (CGVS, p. 15). Gevraagd de problemen tussen jullie en uw paternale ooms wat meer uit te leggen, verklaart u dat uw paternale ooms uw vader aanmaanden te stoppen met zijn werk voor de overheid omdat anders ook zij problemen zouden krijgen (CGVS, p. 15). U herinnert daarbij aan uw eerdere verklaringen over twee neven van uw vader die werden neergeschoten omwille van het werk van hun broer (CGVS, p. 15) voor de overheid, wat ongeveer twee à drie maanden voor uw vertrek gebeurde (CGVS, p. 11). Gevraagd om welke reden uw paternale ooms de Taliban dan zouden verwittigen over het werk van uw vader voor de overheid, zegt u vaagweg dat ze misschien bang waren en verwijst u naar de lotgevallen van S.(...) en J.(...) Z.(...) (CGVS, p. 15; zie verder). Expliciet gevraagd om welke reden ze dat zouden doen als ze zelf problemen vrezen omwille van die job, stelt u dat niet te weten en herhaalt u slechts hoe ze uw vader aanmaanden te stoppen met zijn werk (CGVS, p. 15), wat geen uitklaring is voor de onaannemelijkheid van uw verklaringen. Aangezien de wijze waarop het werk van uw vader bekend raakte een sleutelmoment in uw asielrelaas betreft en uw paternale ooms daarin klaarblijkelijk een sleutelrol speelden, kan er worden verwacht dat u er eenduidige en aannemelijke verklaringen over kan bieden. Het feit dat u daar niet in slaagt, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven alleen maar meer. Bovendien is het bijzonder onaannemelijk om welke reden uw vader toch nog besloot naar huis terug te keren nadat het al bekend was geraakt in uw dorp dat hij voor de overheid werkte. U verklaart immers dat hij ongeveer twee à tweeënhalve maand voor uw vertrek nog een nacht naar huis kwam (CGVS, p. 17), terwijl het reeds vijf à zes maanden voor uw vertrek bekend was geraakt dat uw vader voor de politie werkte (CGVS, p. 11). Gevraagd of u of uw moeder hem op de hoogte hadden gesteld van het feit dat zijn werk bekend geraakt was, stelt u dat u dat niet hebt gedaan en dat u niet weet of uw moeder hem verwittigd heeft of niet (CGVS, p. 18). Gelet op de risico's die hieraan verbonden waren voor uw vader is het bijzonder onaannemelijk dat uw moeder hem niet zou hebben verwittigd. Omwille van het bovenstaande kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen over het werk van uw vader voor de nationale politie. Aangezien het werk van uw vader voor het de nationale politie de grondoorzaak voor uw verklaarde vrees voor vervolging in Afghanistan is (CGVS, p. 12), schijnen uw vage en ongeloofwaardige verklaringen over zijn job bijzonder negatief af op de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw persoonlijke asielmotieven.". Deze motivering blijft dan ook gehandhaafd.

De vaststellingen met betrekking tot de dreigbrieven tracht verzoeker te verklaren door erop te wijzen dat hij een beetje Pashtou kan lezen, maar dat de handgeschreven dreigbrieven te moeilijk waren om te begrijpen te meer het handschrift slordig is. Daarnaast stelt hij dat hij niet zomaar aan anderen wilde vragen om de brieven te lezen.

Van verzoeker mag echter verwacht worden dat hij de inhoud van de dreigbrieven, die de directe oorzaak van zijn problemen en zijn vlucht uit Afghanistan vormen, uitvoerig kan toelichten. Ook van iemand die nagenoeg ongeletterd is, kan in een dergelijk geval worden verwacht dat hij desbetreffend de nodige interesse aan de dag legt teneinde de concrete inhoud van de dreigbrieven te achterhalen en zich dit ook blijft herinneren. Deze brieven vormen immers de kern van verzoekers asielrelaas, waardoor redelijkerwijze kan verwacht worden dat verzoeker er enigszins concrete en uitvoerige verklaringen over kan afleggen.

Waar verzoeker aangeeft dat de eerste dreigbrief een soort van aanmoediging was om zijn vader aan te sporen te stoppen met zijn werk, dat ze in eerste instantie deze brief niet al te ernstig namen, dat er geruchten waren dat er nieuwe controleposten gingen gebouwd worden en de veiligheidssituatie erop zou verbeteren, en dat verzoekers vader alvorens drastische maatregelen te nemen wilde vertrouwen op de overheid om de situatie te verbeteren, hetgeen hem niet kwalijk kan worden genomen omdat hij zelf voor

de overheid werkte, alsook dat hij omwille van Covid 19 stopte met school en daarna opnieuw stopte omwille van de dreigbrief herhaalt hij slechts zijn eerdere verklaringen, doch verklaart noch verschoont verzoeker de vaststellingen dienaangaande. Deze worden voor de duidelijkheid hier hernomen en gehandhaafd:

“Wat betreft de vervolgingsfeiten ten aanzien van uw vader en u omwille van het werk van uw vader, overtuigen uw verklaringen allermint. U verklaart dat de Taliban uw vader eerst een uitnodigingsbrief stuurden en daarna een dreigbrief (CGVS, p. 18). U legt die twee brieven voor: de eerste is gedateerd 4 Safar 1441 (i.e. 4 oktober 2019; zie administratief dossier, blauwe map, datumomzetting 1), de tweede 5 Rabi’ al-Awwal 1441 (i.e. 3 november 2019; zie administratief dossier, blauwe map, datumomzetting 2). Gevraagd wat er precies in die brieven staat, moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 19) en u hebt ook nooit iemand gevraagd u te vertellen wat de precieze inhoud van die brieven is (CGVS, p. 19). Aangezien die brieven de eerste bedreigingen door de Taliban aan het adres van uw vader en u betreffen, is het bijzonder merkwaardig dat u niet weet wat er precies geschreven staat. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers verwacht worden dat die op de hoogte is van de door hem voorgelegde documenten ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming. Uit de vertaling van die eerste brief, die u zelf een “uitnodigingsbrief” noemt (CGVS, p. 19), blijkt bovendien dat de Taliban uw vader oproepen zijn werk voor de overheid te stoppen en zich bij de Taliban aan te sluiten. Uw vader wordt eveneens opgeroepen u, zijn zoon, te laten deelnemen aan de jihad tegen de ongelovigen. In geval van een weigering van die uitnodiging, zullen de Taliban u, zijn zoon, gebruiken in een zelfmoordaanslag tegen hem (zie administratief dossier, groene map, document 6). Uw verklaringen over uw reactie en de reactie van uw vader op die eerste brief, vallen nauwelijks te rijmen met de ernst van de inhoud van die brief, wat de aannemelijkheid van uw verklaringen grondig aantast. Zo stelt u dat jullie na ontvangst van die eerste brief niets hebben gedaan “omdat het een uitnodigingsbrief was” (CGVS, p. 19). U verklaart eerst dat u niet naar buiten ging na ontvangst van die eerste brief (CGVS, p. 19), maar ontkent dat meteen weer door te zeggen dat u wel nog naar buiten ging voor boodschappen voor uw familie (CGVS, p. 19-20), wat de wenkbrauwen doet fronsen. Daarnaast had u verklaard dat u met school gestopt was omwille van Covid-19 en uw problemen met de Taliban (CGVS, p. 9), terwijl later blijkt dat de Taliban u na de eerste brief tegenhielden wanneer u van school naar huis ging (CGVS, p. 20-21) en dat u de tweede brief voor uw deur ontdekte wanneer u naar school wilde gaan (CGVS, p. 18-19). Geconfronteerd met die tegenstrijdigheid in uw verklaringen, verklaart u plots dat u nadat u gestopt was omwille van Covid-19 opnieuw met school begonnen was (CGVS, p. 19). Die vage en tegenstrijdige verklaringen doen de wenkbrauwen fronsen en zetten de geloofwaardigheid van uw asielrelaas eveneens op de helling. Hoe dan ook blijkt dat u na ontvangst van die eerste brief gewoon terug buiten kwam en naar school ging. Gevraagd wat de reactie van uw vader op de eerste brief was, verklaart u dat hij u aanraadde het land te verlaten omdat de Taliban hem vroegen u aan hen over te geven (CGVS, p. 20), maar dat hij dat niet wilde (CGVS, p. 20). Aangezien de Taliban uitdrukkelijk hadden gezegd dat ze u zouden gebruiken voor een zelfmoordaanslag in geval van een weigering en uw vader u aanraadde het land te verlaten, is het bijzonder onaannemelijk dat u na ontvangst van die eerste brief gewoon in uw dorp bleef en naar buiten ging. Gevraagd om welke reden u dat deed, werpt u plots op dat sommige dorpingen zeiden dat de overheid controleposten zou gaan bouwen in uw dorp om de veiligheid te garanderen: “ik dacht dat de situatie beter zou worden” (CGVS, p. 20). Gelet op uw eerdere verklaringen over de veiligheidssituatie in Ghzo in de maanden voor uw vertrek, kan die uitklaring echter allermint verschoning bieden voor de onaannemelijkheid van uw lakse reactie op de eerste brief van de Taliban. Zo had u verklaard dat de Taliban regeerden over uw dorp en andere dorpen in de regio: “Ons dorp werd beschouwd als hun centrum” (CGVS, p. 9-10). U stelde dat de Taliban er sinds uw kindertijd al de controle hadden, en dat de overheid soms een aanval op uw dorp deed en dan voor één of twee dagen naar uw dorp kwam, maar er niet vast bleven (CGVS, p. 10). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen over de veiligheidssituatie, herhaalt u slechts dat u vernam dat er controleposten zouden komen die de veiligheid zouden garanderen (CGVS, p. 20). Gelet op uw eerdere verklaringen over de moord op S.(...) en J.(...) Z.(...), twee neven van uw vader die twee à drie maanden voor uw vertrek in uw dorp gedood werden door de Taliban omdat hun broers voor de overheid werkten (CGVS, p. 11), verdwijnt de aannemelijkheid van uw verklaarde hoop op een verbeterende veiligheidssituatie eveneens als sneeuw voor de zon. U hoorde de dag na dat incident over de dood van S.(...) en J.(...) Z.(...) (CGVS, p. 11). Bovendien vonden de eerste bedreiging aan het adres van u en uw vader, en de moord op S.(...) en J.(...) Z.(...) in dezelfde periode plaats, aangezien de eerste brief aan uw vader eveneens twee à drie maanden voor uw vertrek kwam (CGVS, p. 13). Gelet op uw bewustzijn rond de lotgevallen van S.(...) en J.(...) Z.(...), is het in dat opzicht nog onaannemelijker dat u de ernst van die eerste bedreiging amper onderkent en gewoon in uw dorp bleef rondwandelen. Het CGVS merkt daarenboven op dat uw kennis over de dood van die neven van uw vader bijzonder beperkt is, terwijl dat u inzicht zou geven in het risico dat u zelf liep omwille van het werk van uw vader. Zo weet u niet op welk moment van de dag ze gedood werden (CGVS, p. 11) of in welke omstandigheden dat

precies gebeurde: "ik herinner het me niet, ik heb geen exacte informatie" (CGVS, p. 11). Uw gebrek aan interesse straalt negatief af op de ernst en geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw eigen vervolgingsfeiten. Uw lakse reactie op de eerste bedreiging van de Taliban aan u en uw vader, ondergraaft reeds de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw vervolgingsfeiten. Over de dreigbrieven die u voorlegt (zie administratief dossier, groene map, documenten 6-7) dient bovendien nog opgemerkt te worden dat documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven afgegeven door de Taliban die toen nog een gewapende verzetsgroep waren en geen officiële actor, om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen zijn dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Uw onaannemelijke, vage en tegenstrijdige verklaringen over de eerste dreigbrief, uw lakse reactie daarop en uw bijzonder beperkte risico-inschatting ondanks uw bewustzijn rond de lotgevallen van S.(...) en J.(...) Z.(...), de inhoud van de brief en de waarschuwing van uw vader, ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw asielmotieven sterk."

Ook wat betreft de vaststellingen inzake verzoekers verklaringen over de volgende bedreigingen door de taliban, stelt verzoeker zelf slechts zijn eerdere verklaringen te herhalen, namelijk dat hij niet werd meegenomen omdat hij in het bijzijn van zijn vrienden was, doch doet hiermee geen afbreuk aan de talrijke concrete vaststellingen desbetreffend die opnieuw worden overgenomen en gehandhaafd:

"U kan niet aannemelijk maken dat een strategische actor als de Taliban dermate aarzelend te werk gaat om uw vader met zijn werk te laten stoppen en om u te overhalen of dwingen zich bij de Taliban aan te sluiten. U vertelt over een dag, na de ontvangst van de eerste brief (CGVS, p. 21), waarop de Taliban u tegenhielden bij de begraafplaats en u vroegen of u de zoon van N.(...) (uw vader) bent, waarop u negatief antwoordde en hen een valse naam gaf: "Als ik de naam van mijn vader zou hebben uitgesproken zouden ze me meenemen" (CGVS, p. 20-21). U zegt dat die ontmoeting bij de begraafplaats na de ontvangst van de eerste brief plaatsvond (CGVS, p. 21), maar kan niet zeggen hoeveel tijd erna – zelf niet ongeveer (CGVS, p. 21). Van een verzoeker om internationale bescherming kan echter redelijkerwijs verwacht worden dat die eenduidige informatie kan bieden over essentiële incidenten in diens asielaanvraag, in het bijzonder wanneer die die zelf heeft meegemaakt. Gevraagd of de Taliban u geloofden wanneer u hen een valse naam gaf, zegt u van niet en stelt u dat ze u begonnen te slaan en u zeiden: "je hebt gelogen" (CGVS, p. 21) en "je moet jihad uitvoeren tegen je vader, anders zouden we je een zelfmoordvest geven om zelfmoordaanslagen te begaan" (CGVS, p. 21). Aangezien de Taliban u niet geloofden, rijst de vraag om welke reden ze u toen niet meteen meenamen, zoals u zelf aangaf dat ze zouden doen (CGVS, p. 21). Gevraagd om welke reden ze u toen lieten gaan, verklaart u dat uw jongere broers en vrienden er ook waren en dat zij begonnen te schreeuwen, waarop de Taliban u lieten gaan (CGVS, p. 21). Gevraagd om welke reden de Taliban u lieten gaan indien ze S.(...) en J.(...) Z.(...) hadden gedood omwille van het werk van hun broer voor de overheid, verklaart u dat de Taliban dachten dat uw vader zich aan hen zou overgeven: "als mijn vader zich aan hen zou hebben overgegeven, waren ze niet in mij geïnteresseerd" (CGVS, p. 21). Op het einde van uw persoonlijk onderhoud merkte uw advocaat eveneens op dat de moord op S.(...) en J.(...) Z.(...) en uw ontmoeting met de Taliban bij de begraafplaats twee verschillende incidenten zijn, aangezien de Taliban u niet gaan neerschieten wanneer u omringd wordt door andere kinderen (CGVS, p. 24). Het CGVS merkt op dat, gelet op de uitklaringen van u en uw advocaat, de vraag dan nog rest om welke reden de Taliban u niet later thuis of in het dorp kwamen opzoeken en meenamen, in plaats van nog eens een brief achter te laten. In die tweede brief staat immers dat de Taliban weten dat uw vader hen niet heeft gehoorzaamd, waarna ze uw vader en zijn familie met de dood bedreigen (zie administratief dossier, groene map, document 7). Gevraagd om welke reden de Taliban toch nog een brief sturen als ze ook gewoon kunnen langskomen, verklaart u dat ze uw vader toch niet thuis zouden hebben gevonden (CGVS, p. 21-22), wat geen uitklaring is gelet op de inhoud van de dreigbrief (zie administratief dossier, groene map, document 7) en uw verklaringen over de bedreiging die u persoonlijk ontving aan de begraafplaats (CGVS, p. 20-21). De Taliban viseerden u toen immers ook al persoonlijk. Uw verklaringen over de aarzelende en lakse houding van de Taliban vallen zo allerminst te rijmen met de concrete bedreigingen ten aanzien van u en uw vader, in het bijzonder gelet op uw verklaringen over de veiligheidssituatie in uw dorp in de maanden voor uw vertrek (CGVS, p. 9-10), de vele ontvoeringen (CGVS, p. 22) en de moord op S.(...) en J.(...) Z.(...) (CGVS, p. 11). De onaannemelijkheid van die verklaringen tast de geloofwaardigheid van uw asielmotieven ernstig aan."

Met de algemene stelling dat de taliban er geen baat mee hadden een groot schandaal te veroorzaken, dat de taliban geen invloed wilde verliezen in het dorp en het moeilijk is om te gissen naar de motieven van de taliban doet verzoeker dan ook geen afbreuk aan voormelde pertinente en zeer concrete motivering.

De enkele stelling dat het geduld van de taliban op bleek te zijn na verzoekers vertrek en ze overgingen tot drastischere maatregelen dan enkel het sturen van dreigbrieven, werpt hier ook geen ander licht op.

Met het argument dat hij het huis verliet en stiekem naar zijn oom ging en dat dit overdag gebeurde verklaart noch verschoont hij de specifieke vaststellingen dienaangaande evenmin. Ook deze pertinente en concrete motieven worden hier hernomen en gehandhaafd:

“Verder brengen uw verklaringen over uw verblijf bij uw maternale oom de aannemelijkheid en geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder in het gedrang. U verklaart dat u nog een dag thuis bleef na ontvangst van die tweede brief, maar merkwaardig genoeg weet u niet meer of u overdag of 's nachts naar uw oom ging (CGVS, p. 20), wat de wenkbrauwen doet fronsen. Gevraagd om welke reden u meteen na ontvangst van de tweede brief naar uw maternale oom besloot te gaan, verklaart u dat uw vader u aanraade dat te doen (CGVS, p. 20). Gelet op uw verklaring dat de Taliban ook de controle hadden over Treli Family, waar uw maternale oom woonde (CGVS, p. 12), is het onaannemelijk dat uw vader u daarheen zou sturen gezien de Taliban het reeds op u gemunt hadden. Daarmee geconfronteerd, ontkent u plots dat uw vader u had aangeraden naar uw maternale oom te gaan en zegt u: “Hij zei, je moet het land verlaten” (CGVS, p. 22). Het loutere ontkennen van eerdere verklaringen volstaat niet om verschoning te bieden voor tegenstrijdigheden, waardoor de onaannemelijkheid en ongeloofwaardigheid van uw verklaringen overeind blijven. Volgens uw verklaringen is de Taliban u niet meer komen zoeken bij uw maternale oom (CGVS, p. 23), hoewel ook dat sterk mag verbazen aangezien u nog drie à vier dagen bij uw maternale oom bleef na ontvangst van die tweede brief (CGVS, p. 20). U zegt daarover zelf: “Als ze zouden geweten hebben dat ik bij mijn maternale oom verbleef, zouden ze er ongetwijfeld naartoe gekomen zijn” (CGVS, p. 23). Aangezien u eerder had verklaard dat het bekend was in uw regio dat uw maternale oom N.(...) A.(...) in Treli Family woonde (CGVS, p. 5), konden de Taliban dat eenvoudig te weten komen en u daar gaan zoeken. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat Treli Family in de nabijgelegen omgeving van uw eigen dorp lag (CGVS, p. 4). Daarnaast kwam uw moeder overdag naar uw maternale oom om u op de hoogte te stellen van het bezoek van de Taliban de avond ervoor (CGVS, p. 23), waaruit redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de Taliban ook zo te weten konden komen dat u zich bij uw maternale oom bevond. Daarmee geconfronteerd, stelt u dat uw maternale oom u had verstopt in zijn kamer (CGVS, p. 23). Met die uitklaring blijft het echter onaannemelijk dat een strategische actor als de Taliban geen verdere stappen onderneemt om u bij uw familieleden in de regio te zoeken, indien ze u daadwerkelijk viseerden. Ook zo wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen aangetast.”

Waar verzoeker vervolgens stelt dat hij niet één keer werd lastiggevallen, maar het verschillende malen gebeurde dat hij door taliban werd nageroepen wanneer hij bijvoorbeeld onderweg was naar de moskee, kiest verzoeker slechts voor één versie van zijn verklaringen, maar dit heft de vastgestelde tegenstrijdigheid niet op. Deze wordt hier hernomen en gehandhaafd:

“Ten slotte zijn uw verklaringen over uw vervolgingsfeiten tegenstrijdig tussen het CGVS en de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Zo sprak u op de DVZ eerst over de twee dreigbrieven aan het adres van uw vader, dan over het feit dat u door de Taliban geslagen werd en zegt u vervolgens: “Ik werd ook verschillende malen door de Taliban lastiggevallen” (CGVS Vragenlijst, vraag 5). Wanneer u op het CGVS echter wordt gevraagd of u na uw ontmoeting met de Taliban bij de begraafplaats nog een persoonlijke bedreiging hebt gekregen, verwijst u slechts naar de tweede dreigbrief en zegt u dat u de Taliban na die eerste ontmoeting niet meer hebt gezien (CGVS, p. 21). Van een verzoeker om internationale bescherming kan redelijkerwijs verwacht worden dat die eenduidige verklaringen weet af te leggen over fundamentele aspecten van diens asielrelaas, zoals het exacte aantal bedreigingen of incidenten waaraan die onderworpen werd door een actor van vervolging. Het feit dat u daar niet in slaagt, ondergraaft de geloofwaardigheid van uw asielrelaas eveneens.”

Uit de informatie waarnaar verweerder verwijst, blijkt dat de taliban zelden gebruik maken van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten en dat er voor de rekrutering beroep wordt gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. In het verzoekschrift wordt aangevoerd dat één rapport dateert van september 2016, dat niet kan worden uitgesloten dat gedwongen rekrutering wel degelijk voorkwam zoals blijkt uit verzoekers verklaringen, dat het EUAA-rapport van augustus 2022 (“Targeting of Individuals”) zich enkel uitspreekt over de situatie vanaf de lente van 2021, na de machtsovername door de taliban en dat dit EUAA-rapport wel stelt dat de taliban in uitzonderlijke gevallen gebruik maakten van gedwongen rekrutering. Verzoeker toont hiermee echter niet aan dat de door verweerder gebruikte informatie foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd. Ook het door verzoeker aangehaalde citaat stelt dat de taliban geen tekort hadden aan vrijwilligers en rekruten,

dat gedwongen rekrutering zeer uitzonderlijk was en dat daarbij dan doorgaans druk werd uitgeoefend via de familie, de clan of het religieus netwerk. Voorts wordt opgemerkt dat verzoeker nalaat enige andersluidende of provincie-specifiekere informatie voor te leggen. Het komt nochtans aan verzoeker toe om met concrete en objectieve gegevens aan te tonen dat de betreffende informatie niet correct is. In het licht van de informatie die wél voorligt en die dateert van zowel voor als na de machtsovername van de taliban, kan dan ook geen geloof worden gehecht aan verzoekers bewering dat zijn ervaring met gedwongen rekrutering dermate zou hebben afgeweken van de gangbare praktijken van de taliban. Overigens is het niet aannemelijk dat de taliban jongens zouden ontvoeren waarvan ze niet weten of ze loyaal en betrouwbaar zijn om ze vervolgens in acties zoals zelfmoordaanslagen in te zetten.

Bovendien biedt verzoeker geen enkele verklaring voor de volgende concrete vaststelling:

“Gevraagd om welke reden de Taliban u zouden vertrouwen om voor hen te werken als uw vader bij de overheid zat, verklaart u dat de Taliban een “heleboel mensen” uit uw dorp hebben meegenomen om hen tegen hun vaders te gebruiken (CGVS, p. 22). Dat gebeurde zowel voor als na uw vertrek (CGVS, p. 22). U verklaart dat ze hen zouden vragen een zelfmoordaanslag te plegen, de Taliban te vervoegen of jihad tegen hun vaders te doen, of dat ze hen meenamen om hen te vermoorden (CGVS, p. 22). Die uitklaring maakt het echter des te onaannemelijker dat de Taliban u met rust lieten na de eerste dreigbrief (CGVS, p. 20) en na de bedreiging aan de begraafplaats (CGVS, p. 20-21), zoals eerder besproken (zie boven). Indien ze u daadwerkelijk viseerden en u voor een zelfmoordaanslag tegen uw vader wilden gebruiken, kan redelijkerwijs verwacht worden dat ze u, net als die andere mensen uit uw dorp, zouden meenemen wanneer ze daar de mogelijkheid toe hadden. U slaagt er zo niet in aannemelijk te maken om welke reden de Taliban uw vader eerst nog een tweede brief stuurden. Wederom ondergraven uw onaannemelijke verklaringen over de vervolging door de Taliban ten aanzien van u, de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.”

De algemene informatie waarnaar verzoeker verwijst en waaruit volgens verzoeker blijkt dat kinderen geïnterviewd worden door de taliban en gerekruteerd worden voor verschillende zaken, en in zijn geval als drukingsmiddel tegen zijn vader, waarvoor geen vertrouwen vereist is, werpt hier dan ook geen ander licht op.

Waar verzoeker stelt dat hij wel degelijk op de hoogte was van de problemen van zijn broer, maar hij nog nooit zo lang aan één stuk had gesproken, compleet uitgeput was en wilde afronden en besloot zich te focussen op zijn eigen problemen verschoont noch verklaart verzoeker onderstaande concrete vaststellingen:

“Verder beperkt u zich tot bijzonder vage verklaringen in verband met de vervolgingsfeiten na uw vertrek uit Afghanistan, in het bijzonder wat betreft de problemen voor en na het vertrek van uw broer S.(...) . Gevraagd of de machtsovername door de Taliban iets heeft veranderd voor de situatie van uw familieleden in Afghanistan, stelt u dat de Taliban twee keer naar uw huis kwamen om naar u en uw broer te vragen (CGVS, p. 8). U weet echter niet hoeveel tijd na de machtsovername de Taliban zijn langsgesproken om naar jullie te vragen – ook niet ongeveer – (CGVS, p. 8) of hoeveel tijd er tussen beide bezoeken zat (CGVS, p. 8). Ook over de concrete problemen voor uw broer S.(...) en zijn vertrek uit Afghanistan, komt u niet verder dan vaagheden. U verklaart dat S.(...) naar Duitsland is gegaan “wegens dezelfde problemen” (CGVS, p. 6). U weet echter niet wanneer hij vertrokken is (CGVS, p. 6) of hoeveel tijd dat was na uw eigen vertrek (CGVS, p. 6-7). Wanneer u gevraagd wordt alles te vertellen over de problemen die de Taliban voor S.(...) hebben veroorzaakt, antwoordt u stellig: “daar heb ik geen exacte informatie over” (CGVS, p. 12). U weet ook niet wat de Taliban over of tegen uw broer hebben gezegd (CGVS, p. 23). Die bijzonder beperkte en vage verklaringen over de vervolgingsfeiten ten aanzien van uw familieleden na uw vertrek, ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw asielmotieven grondig. Het mag bovendien toch sterk verbazen dat u niet meer informatie kan geven over de concrete aanleiding voor het vertrek van S.(...) uit Afghanistan, aangezien u ongeveer maandelijks contact hebt met uw eigen familie in Afghanistan (CGVS, p. 7) en ook met S.(...) zelf in contact staat (CGVS, p. 7). Meer nog, u sprak S.(...) ongeveer vijf à zes dagen voor uw persoonlijk onderhoud op het CGVS nog (CGVS, p. 7). S.(...) verwittigde u vijf à zes maanden voor uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat hij in Duitsland was aangekomen, wat betekent dat u voldoende tijd had om u grondig te informeren over zijn problemen met de Taliban, die volgens uw verklaringen verbonden zijn aan uw eigen problemen (CGVS, p. 6). U hebt uw broer S.(...) noch uw familie echter ooit gevraagd wanneer hij precies vertrokken is (CGVS, p. 8). Het feit dat u ook na uw vertrek uit Afghanistan geen pogingen hebt ondernomen om meer te weten te komen over de problemen voor uw broer S.(...) , die samenhangen met uw eigen vrees voor vervolging (CGVS, p. 6-7), wijst op een merkwaardige desinteresse in uw eigen asielmotieven. Van een

verzoeker om internationale bescherming kan redelijkerwijze verwacht worden dat die zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Geconfronteerd met het feit dat u slechts over bijzonder beperkte informatie beschikt aangaande de problemen die S.(...) heeft gehad, stelt u vaagweg: "Ik denk dat hij ook problemen met de Taliban had" (CGVS, p. 23-24). U zegt dat u niet regelmatig contact met hem hebt om zijn problemen te bespreken (CGVS, p. 24), wat indruist tegen uw eerdere verklaringen over uw recente contact met S.(...) (CGVS, p. 24). Zodoende kan die uitklaring allerminst verschoning bieden voor uw lacunaire kennis over de vervolgingsfeiten ten aanzien van uw familieleden na uw vertrek. Na uw persoonlijk onderhoud stuurde uw advocaat op dinsdag 4 juli 2023 nog documenten op in verband met uw broer S.(...) en zijn redenen om Afghanistan te verlaten (zie administratief dossier, mail advocaat, 4 juli 2023; zie administratief dossier, groene map, documenten 8). Het gaat om een zelfgeschreven getuigenis van uw broer S.(...) over zijn redenen om Afghanistan te verlaten, zijn Duits verblijfsdocument, een foto van een overleden persoon en een overlijdensakte van uw paternale oom B.(...) A.(...) W.(...). In de getuigenis van uw broer S.(...) vertelt hij over een incident waarbij mensen van het nationale leger uw broer S.(...) , u en uw paternale oom B.(...) vroegen om het huis van uw dorpelingen Mohammad Hakem en Samiullah aan te wijzen, wat jullie ook deden, waarna de mensen van het leger jullie bevalen terug naar huis te keren. Daarna hoorden jullie gewerschoten. Tijdens dat incident was Mohammad Hakem gedood en werd Samiullah gearresteerd. Later vonden uw eigen problemen plaats, waardoor u Afghanistan moest ontvluchten. Wanneer de Taliban de macht overnam werd Samiullah vrijgelaten en viel hij het huis van uw familie aan. Uw broer S.(...) kon het huis ontvluchten, maar uw paternale oom werd gedood (zie administratief dossier, groene map, document 8). Over die getuigenis dient ten eerste opgemerkt worden dat de geloofwaardigheid van een dergelijke getuigenis niet kan worden beoordeeld door uitsluitend af te gaan op de getuigenis zelf, de foto van een overleden persoon of een overlijdensakte. Van de overleden persoon, uw paternale oom B.(...), kan immers niet zomaar worden aangenomen dat diens overlijden verband houdt met de beschreven problemen en de authenticiteit van de voorgelegde overlijdensakte kan niet worden nagegaan waardoor die niet in staat is de getuigenis te ondersteunen. Ten tweede dient bij die getuigenis te worden opgemerkt dat u blijkbaar zelf ook aanwezig was bij het incident dat de aanleiding vormde voor het vertrek van uw broer S.(...) (zie administratief dossier, groene map, document 8). Het gaat daarbij om de dood en arrestatie van vermoedelijke leden van de Taliban in uw dorp, nadat u, uw broer S.(...) en uw paternale oom B.(...) hun verblijfplaats hadden aangewezen aan het nationale leger. In dat opzicht is het bijzonder onaannemelijk dat u niets kon vertellen over de problemen die uw broer S.(...) heeft gekend in Afghanistan (CGVS, p. 12 en 23-24), terwijl u daar zelf bij aanwezig was. Kortom slagen de voorgelegde documenten in verband met de problemen en het vertrek van uw broer S.(...) , er allerminst in de ongeloofwaardigheid van uw eigen verklaringen daaromtrent weg te nemen. Bovendien had u op uw persoonlijk onderhoud verklaard dat uw broer S.(...) "wegens dezelfde problemen" als de uwe uit Afghanistan gevlucht is (CGVS, p. 6), terwijl uit zijn getuigenis blijkt dat het om volkomen andere problemen gaat (zie administratief dossier, groene map, document 8). Ook zo wordt de geloofwaardigheid van uw eigen asielmotieven ondergraven."

Van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming mag worden verwacht dat hij de kansen die hij krijgt om zijn nood aan bescherming toe te lichten aangrijpt. Bijgevolg kan het niet volstaan zich te verschuilen achter het gegeven dat hij compleet uitgeput was en wilde afronden. Bovendien blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud niet dat verzoeker dermate uitgeput was dat hij niet in staat bleek het onderhoud verder te zetten en de problemen van zijn broer uit de doeken te doen. Tijdens het persoonlijk onderhoud werd verzoeker er overigens op gewezen dat hij weinig informatie heeft over de problemen die zijn broer gekend heeft, waarbij hij enkel liet weten dat hij denkt dat zijn broer ook problemen met de taliban had, hij meestal op school is en geen regelmatig contact heeft om zijn problemen te bespreken (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 24). Bijgevolg had verzoeker de mogelijkheid om zijn vermoeidheid op dat ogenblik aan te kaarten of zelfs een pauze te vragen, hetgeen hem bij aanvang van het persoonlijk onderhoud werd gezegd dat hij dit kon doen indien hij dit nodig achtte.

De Raad stelt vast dat verzoeker, in een poging de motieven van de bestreden beslissing betreffende zijn voorgehouden vluchtrelaas te weerleggen, blijft steken in loutere vergoelijkingen, het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen, en het tegenspreken van de gevolgtrekking van het Commissariaat-generaal, maar dit zonder één element van de bestreden beslissing afdoende en concreet te weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig om de vaststellingen van de bestreden beslissing te weerleggen.

Gelet op de terechte en pertinente bevindingen in de bestreden beslissing, die verzoeker op geen enkele wijze ontkracht, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn conclusie dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker voorgehouden vluchtrelaas. Verzoeker maakt dan ook niet

aannemelijk Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban.

In het verzoekschrift wordt de situatie van verzoeker als 'verwesterde' Afghaan na de machtsvername door de taliban aangevoerd. Hij citeert dienaangaande uit landeninformatie aangaande verwestering. Hij stelt: *"De verzoeker heeft intussen een heel andere kleding stijl, hij heeft geen lange baard, hij luistert in zijn vrije tijd graag naar muziek. [...] De reis naar en zijn verblijf in Europa, en meer bepaald zijn verblijf in België sinds meer dan twee jaar, hebben dan ook een duidelijke impact op de verzoeker nagelaten. Hij leerde in België zelfstandig te zijn en voor zichzelf beslissingen te nemen. Hij acht het onmogelijk om zich te re-integreren in de Afghaanse samenleving die gebaseerd is op het belang van hiërarchie en niet op vrije wil. Zijn vrees om als verwesterd worden gepercipieerd is dan ook reëel, en niet louter hypothetisch. De verzoeker heeft zich gebruiken en gewoonten eigen gemaakt die onverenigbaar zijn met de sociaal aanvaardbare gedragingen in een door de taliban geregeerd Afghanistan. Zo is het voor hem zeer natuurlijk geworden om te praten met vrouwen, om hen vragen te stellen en om hun mening te waarderen. Indien hij met deze ingesteldheid, naar Afghanistan zou terugkeren en een vrouw zou aanspreken in het openbaar of blijk zou geven van appreciatie van de mening van een vrouw, zou zijn leven onmiddellijk in gevaar zijn. De verzoeker merkte ook op dat in Europa mensen elkaar aankijken wanneer ze een gesprek voeren. Dit is een gewoonte die hij overnam. Oogcontact maken met een taliban, indien hij terug naar Afghanistan zou moeten keren, zou hem echter zijn leven kunnen kosten. De verzoeker is zeer goed geïntegreerd in België. Hij heeft ook werk in Kortrijk. De verzoeker is bovendien niet bekend met de regels en sociaal aanvaardbare gedragingen die door de taliban werden opgelegd. Dit is zeer gevaarlijk, aangezien, zoals hierna (infra, pp. 69-72) wordt aangetoond, de taliban niet vergevingsgezind zijn ten aanzien van personen die hun regels overtreden, laat staan indien het jongens betreft die terugkeren van een lang verblijf in Europa. [...]".* Bij aanvullende nota die ter terechtzitting werd neergelegd voegt verzoeker een getuigenverklaring, een attest van zijn werkgever, loonbrieven, arbeidsovereenkomsten en een huurcontract.

De Raad wijst er evenwel op dat, ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, uit het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben vertoefd zou (kunnen) volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer naar Afghanistan. Immers, uit de voorliggende informatie blijkt dat niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert als verwesterd zal worden beschouwd en dat de vraag of een Afghaan verwestering wordt toegeschreven afhankelijk is van individuele elementen. Bovendien blijkt voorts uit de landeninformatie niet dat voor alle Afghanen aan wie een verwestering wordt toegeschreven, een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade kan worden aangenomen. Het bestaan van een eventuele nood aan internationale bescherming op deze grond moet dan ook individueel en *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

In casu dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoeker nalaat *in concreto* aan te tonen dat hij dermate verwesterd is en/of als dusdanig zal worden gepercipieerd bij terugkeer naar Afghanistan dat hij omwille hiervan bij een terugkeer zal worden geviséerd en/of worden vervolgd.

In het verzoekschrift betoogt verzoeker dat hij een heel andere kledingstijl heeft, geen lange baard heeft en graag naar muziek luistert, zelfstandig is en voor zichzelf beslissing kan nemen, zich gebruiken en gewoonten eigen heeft gemaakt die onverenigbaar zijn met de sociaal aanvaardbare gedragingen in een door de taliban geregeerd Afghanistan zoals het praten met vrouwen, hen vragen te stellen en hun mening te waarderen en dat hij oogcontact maakt met mensen waarmee hij een gesprek voert. Dergelijke zaken zouden hem in Afghanistan zijn leven kunnen kosten.

Het hebben van een bepaalde westerse kledingstijl en uiterlijk en het aannemen van een westerse levensstijl is in beginsel geen afdoende reden om te worden erkend als vluchteling, tenzij verzoeker aannemelijk maakt dat dit bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor hun identiteit of morele integriteit dat er van hen niet mag verwacht worden dat zij deze levenswijze opgeven dan wel aanpassen om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. De kleding die verzoeker in België draagt, het ontbreken van een baard en het graag luisteren naar verder niet gespecificeerde muziek, het maken van oogcontact bij het voeren van een gesprek en het

praten met vrouwen kunnen bezwaarlijk worden beschouwd als dergelijke kenmerken of gedragingen. Ze zijn niet van aard om te worden beschouwd als persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Verzoeker toont niet aan dat het aanpassen van zijn kledingstijl en uiterlijk en het opgeven van luisteren naar bepaalde muziek een zodanige schending van een fundamenteel recht zou inhouden dat dit neerkomt op vervolging of ernstige schade.

Verzoeker brengt geen enkele concrete informatie aan die op zijn persoonlijke situatie betrekking heeft, en waaruit een verregaande verwestering blijkt of waaruit blijkt dat hij gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan. Dat hij alhier een westerse levensstijl zou hebben, kan bezwaarlijk volstaan. De Raad wijst er hierbij nog op dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld kledij en sociale omgang, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen.

De niet nader gespecificeerde geperfectioneerde integratie en eigenmaking van de westerse waarden, missen de nodige concretisering. Met de stelling dat hij met vrouwen praat, hen vragen stelt en hun mening waardeert en dat hij oogcontact maakt met mensen waarmee hij een gesprek voert, toont verzoeker op geen enkele wijze aan dat zijn ervaren vrijheid in België deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag verwacht worden dat hij dit opgeeft indien hij hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Uit niets blijkt dan ook dat verzoekende partij dermate verwesterd zou zijn dat zij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de Afghaanse waarden en normen. Dit blijkt evenmin uit de door verzoeker bij de aanvullende nota gevoegde getuigenverklaring, het attest van een werkgever, de loonbrieven, de arbeidsovereenkomsten en de huurovereenkomst.

Uit de elementen waarop de Raad acht kan slaan, blijkt alleszins dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou en dat hij nog steeds contact heeft met zijn familie in Afghanistan (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 1, 4). Bovendien ging verzoeker er naar school (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9), was hij bevoegd voor de familie en deed hij er de inkopen (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9) en heeft verzoeker Afghanistan naar eigen zeggen minstens op achttienjarige leeftijd verlaten en bracht hij derhalve daar zijn vormende jaren door.

Er kan dan ook niet worden aangenomen dat hij, na een verblijf van iets meer dan twee jaar in België (sinds april 2021), totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Overigens heeft verzoeker nog steeds contact met zijn familie in die zin dat hij zich zou kunnen informeren over de situatie onder het talibanregime op dit moment.

Verzoeker toont, gelet op hetgeen voorafgaat, niet concreet aan dat of waarom hij bij een terugkeer naar Afghanistan geconfronteerd zou worden met dermate ernstige aanpassingen en moeilijkheden dat hij zijn leven aldaar niet (opnieuw) zou kunnen opnemen en dat hij er niet (meer) zou kunnen aarden. Evenmin brengt hij concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst als verwesterd zou worden gepercipieerd, laat staan dat hij *in concreto* aannemelijk zou maken dat hij daardoor zou dreigen te worden geviséerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd.

Waar verzoeker in het verzoekschrift nog verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de aangehaalde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Voor het overige komt verzoeker in het verzoekschrift niet verder dan te verwijzen naar en te citeren uit diverse landeninformatie zonder deze informatie op concrete wijze te betrekken op zijn persoonlijke, individuele situatie.

De Raad besluit dat door verzoeker, dit mede gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas en problemen, geen concrete elementen worden aangehaald waaruit zou kunnen blijken dat hij in het geval van een terugkeer naar Afghanistan en louter omwille van zijn profiel en/of zijn verblijf in Europa dermate negatief zou worden bejegend dat er in zijn hoofde gewag zou kunnen worden gemaakt van een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de toekenning van de subsidiaire bescherming, blijkt noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet.

Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EG (heden de Richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, *sub* b van de Richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*” - vrije vertaling: “*Ernstige schade moet de vorm aannemen van een gedraging van een actor (artikel 6 QD). Algemeen slechte sociaal-economische omstandigheden worden op zich niet beschouwd als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, (b), QD, tenzij er sprake is van opzettelijk gedrag van een actor.*”).

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan noch uit de theoretische uiteenzetting en geciteerde informatie in het verzoekschrift, noch uit de landeninformatie aangehaald door verweerder worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdiseerd of dat hij behoort tot een groep van geïdiseerde personen en wordt niet aangetoond aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld - dit is geweld dat de personen zonder

onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviseerd - in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich

af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan, januari 2023*, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal gewelddadigheden gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de "*Country Guidance Afghanistan*" van januari 2023.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de "*Country Guidance Afghanistan*" van januari 2023.

Verzoeker bekritiseert in het verzoekschrift de beoordeling van de veiligheidssituatie door verweerder, maar brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop de analyse van de veiligheidssituatie is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een ander daglicht stellen. De aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan is gesteund. Er wordt herhaald dat uit de beschikbare informatie, in het bijzonder van de VN en van het EUAA, blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen. Dat verzoeker een jonge man is die nu al ruime tijd in Europa verblijft, zoals in dit kader wordt benadrukt in het verzoekschrift, kan niet bestempeld kan worden als een persoonlijke omstandigheid die tot gevolg heeft dat verzoeker, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofdte zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.4. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoont.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend drieëntwintig door:

C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF